ख्रिस्ताचे लाल समुद्रातील दफन

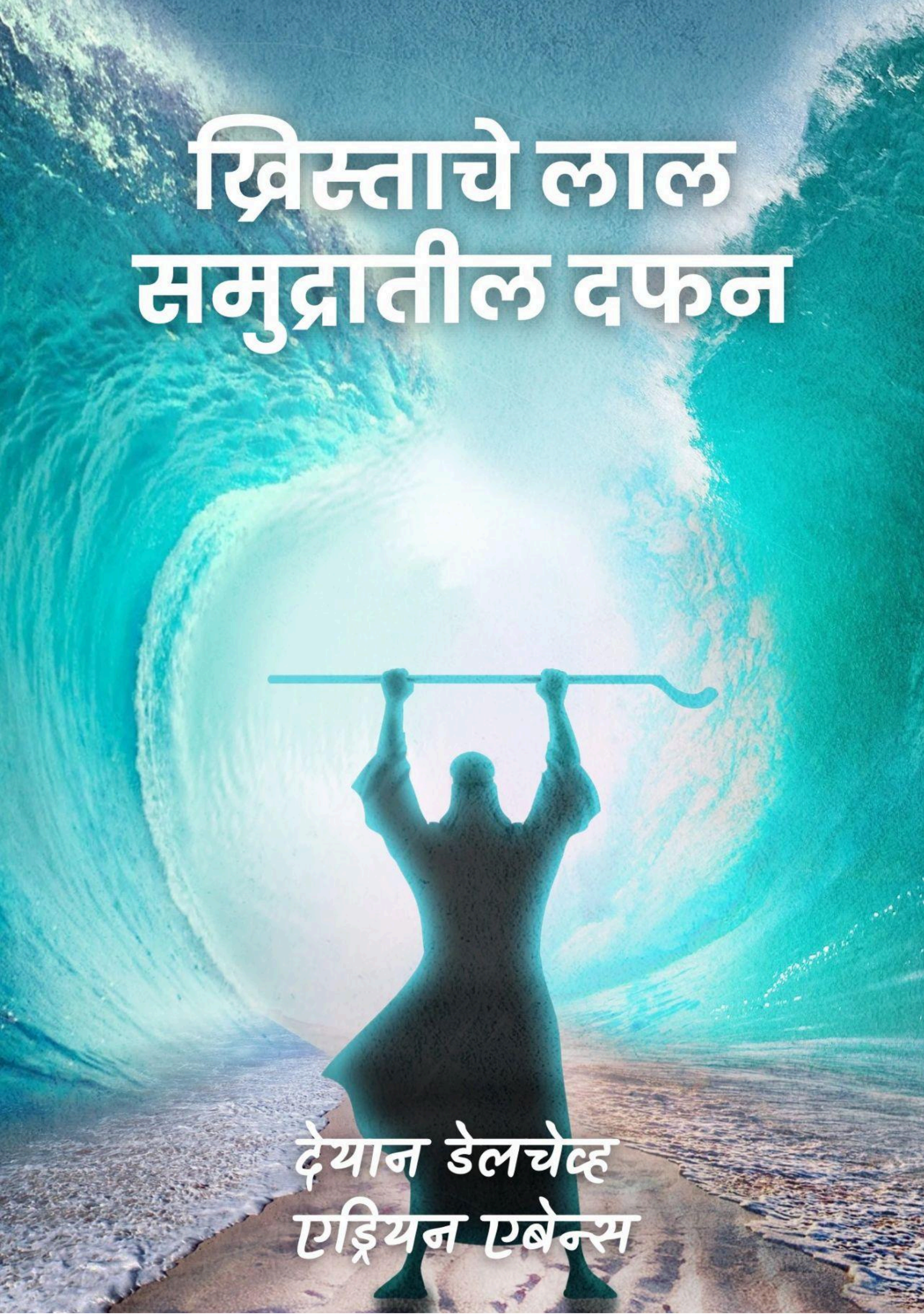

देयान डेलचेव्ह
एड्रियन एबेन्स

देयान डेलचेव्ह

एड्रियन एबेन्स

ख्रिस्ताचे लाल समुद्रातील दफन

MARANATHA
MEDIA
maranathamedia.com

May, 2025

या पुस्तकाचा मराठी अनुवाद भाऊ जोएल एलिझाबेथ सालवी यांनी केला आहे आणि पुनर्वाचनासाठी ताई सुनीता मोहिते ह्यांनी मदत केली आहे.

सामग्री

योसेफ आणि मोशे यांच्यातील इतिहास...6
मिसरमध्ये ख्रिस्ताचे क्रुसावर चढवले जाणे.. 9
वधस्तंभाच्या प्रकाशात.. 17
निर्गम आणि वलांडणाची वेळ...20
फारो त्याच्या हृदयाची कठोरता प्रकट करतो...27
इस्राएल अजूनही मिसराच्या देवतांच्या ताब्यात....................................28
मोशेमध्ये बाप्तिस्मा..30
समुद्रातील देवाची वाट: जशी पवित्रस्थानातील वाट!.............................. 33
आपला हात समुद्रावर उगार...40
ख्रिस्ताचे लाल समुद्रातील दफन..42
निष्कर्ष.. 48

योसेफ आणि मोशे यांच्यातील इतिहास

योसेफापासून मोशेच्या काळापर्यंतचा काळ हा इतिहासातील एक अतिशय महत्त्वाचा टप्पा आहे. जर हा काळ योग्य रीतीने समजून घेतला गेला, तर पुढे घडलेल्या घटनांवर आणि देवाने आपल्या लोकांशी म्हणजे मानवजातीतील आपल्या मुलांना कशा प्रकारे वागणूक दिली, यावर खूप स्पष्ट प्रकाश पडतो.

या काळाकडे जर आपण इस्राएलाविषयी देवाच्या दृष्टीकोनातून पाहिलं, तर असं लक्षात येतं: अब्राहामाच्या संततीने जर स्वतःला इतर राष्ट्रांपासून वेगळं ठेवलं असतं, तर ते मूर्तिपूजेकडे वळले नसते. दुसऱ्या राष्ट्रांपासून वेगळं राहिले असते, तर त्यांच्या पापी आणि बंडखोर वागणुकीचा मोहही टळला असता. पण इतरांमध्ये मिसळल्यामुळे त्यांनी आपली खास, पवित्र ओळख गमावली. त्यांना योग्य मार्गावर आणण्यासाठी – किंवा त्यांच्या चुकीचा परिणाम नैसर्गिक रीतीने समोर यावा म्हणून – देवाने त्यांच्या भूमीत दुष्काळ होऊ दिला, ज्यामुळे त्यांना जगण्यासाठी मिसरमध्ये जावं लागलं. पण देवाने त्यांना मिसरमध्ये असताना देखील सोडलं नाही, कारण अब्राहामाशी केलेली त्याची वाचा त्याला आठवत होती. त्याने त्यांना मिसरमध्ये छळ सहन करू दिला – जेणेकरून त्या दुःखाच्या काळात ते त्याच्याकडे परत वळतील, त्याच्या न्यायपूर्ण आणि दयाळू अधिपत्याखाली यायला तयार होतील, आणि त्याच्या आज्ञा पाळतील.

मिसरमध्ये सुरुवातीला फक्त काही मोजकी कुटुंबं गेली होती. पण पुढे त्यांची लोकसंख्या खूप वाढली. काहींनी आपापल्या मुलांना देवाच्या कायद्याबद्दल शिकवलं, पण अनेकांनी इतकी मूर्तिपूजा डोळ्यांनी पाहिली होती की देवाविषयी आणि त्याच्या आज्ञांबाबत त्यांच्या मनात गोंधळ निर्माण झाला होता. जे देवाला खऱ्या अर्थाने मानत होते, त्यांनी दुःखात विनवण्या करत देवाकडे मुक्ततेसाठी पुकारा केला – जेणेकरून ते कैदेतून सुटून मोकळेपणाने त्याची सेवा करू शकतील. देवाने त्यांच्या हाकेला उत्तर दिलं आणि मोशेला निवडून त्याच्या लोकांच्या सुटकेसाठी उपयोगात आणलं. जेव्हा त्यांनी मिसर सोडलं आणि त्यांच्या समोर लाल समुद्राचं पाणी विभागलं गेलं, तेव्हा प्रभूने त्यांची परीक्षा

घेतली – की ज्याने त्यांना दुसऱ्या राष्ट्रातून स्वतःसाठी वेगळं काढलं, त्या देवावर ते विश्वास ठेवतील का. त्याने चमत्कार, संकटं आणि आश्चर्यकारक घटनांतून त्यांचं मार्गदर्शन केलं. पण त्यांनी त्या परीक्षेत अपयशच मिळवलं. वाटेत अडचणी आल्या की ते देवाबद्दल कुरकुर करायचे आणि पुन्हा मिसरमध्ये परत जाण्याची इच्छा बोलून दाखवायचे.

आपल्याला हे ठामपणे सांगितलेलं नाही की योसेफाच्या काळात आलेला दुष्काळ फक्त इस्राएलाच्या अधर्मामुळेच होता का – कारण तो दुष्काळ मिसर आणि कनान देशभर पसरलेला होता (प्रेषितांची कृत्ये ७:११). पण या संपूर्ण परिस्थितीत देवाने योसेफाचा उपयोग दोघांसाठी – इस्राएल आणि मिसर – त्यांच्या जीवनाच्या नियमांपासून झालेल्या फटक्याची जाणीव करून देण्यासाठी केला.

त्यांच्यापुढे त्याने एक मनुष्य पाठवला; योसेफ दास म्हणून विकला गेला; त्यांनी त्याला बेड्या घालून त्याच्या पायांना इजा केली; त्याच्या गळ्यात लोखंडी कडे अडकवले. त्याच्या सांगण्याप्रमाणे घडून येईपर्यंत परमेश्वराच्या वचनाने त्याला पारखले. राजाने माणसे पाठवून त्याला सोडवले; राष्ट्रांच्या अधिपतीने त्याला मुक्त केले. त्याने त्याला आपल्या घरचा कारभारी, आपल्या सर्व संपत्तीवर अधिकारी नेमले, अशासाठी की, त्याने आपल्या मनाप्रमाणे त्याच्या सरदारांना शिकवावे आणि त्याच्या मंत्र्यांना शहाणपण सांगावे. (स्तोत्रसंहिता १०५:१७-२२)

फारो आणि मिसरचे थोर पुरुष देवाच्या बुद्धिमान राज्यपद्धतीविषयी अज्ञानी नव्हते. अनेक युगांमधून एक तेजस्वी प्रकाश झळकत होता, जो देवाकडे, त्याच्या न्यायी कारभाराकडे आणि त्याच्या कायद्याच्या मागण्यांकडे निर्देश करत होता. योसेफ आणि मिसरमधील इस्राएलच्या संततीने देवाची ओळख लोकांपर्यंत पोहोचवली होती. {Youth’s Instructor, ८ एप्रिल १८९७, परिच्छेद १}

जर मिसरमधील काही लोकांनी आपल्यातील खोट्या देवपूजेच्या मूर्खपणाची जाणीव केली नसती, आणि पश्चात्ताप केला नसता, तर संपूर्ण राष्ट्रच नामशेष

झालं असतं. पण मिसर हा इस्राएलसाठी निवारा (आश्रयस्थान) ठरला होता. इथे योसेफाची भक्ती आणि स्वर्गाकडून मिळालेलं शहाणपण ओळखलं गेलं, त्याचं कौतुक केलं गेलं आणि त्याला उंच स्थान दिलं गेलं. त्यांच्या वागणुकीतून, जे त्याच्याशी निष्ठावान आणि खरे होते इथे देवाचा सन्मान झाला.

प्रभू, जो मंदक्रोध आणि अपार दयेचा आहे, त्याने संयम दाखवला, त्यांना त्याच्या इच्छेला शरण जाऊन स्वतःला आणि आपल्या मालमत्तेला संपूर्ण नाशापासून वाचवण्याची संधी दिली. अनेकांनी इस्राएलच्या अदृश्य देवाला सार्वभौम राजा म्हणून स्वीकारलं. जे लोक पश्चाताप करत होते, त्यांनी आपली काही संपत्ती, कळप आणि जनावरं टिकवून ठेवली. हे नम्र आणि आज्ञाधारक लोक समाजात प्रभावशाली होते, आणि योसेफच्या जीवनातून आणि उदाहरणातून त्यांना मोठा लाभ झाला होता—त्याच्याद्वारेच त्यांनी देवाबद्दल आणि त्याच्या कार्याबद्दल खरी ओळख मिळवली. {Youth's Instructor, १५ एप्रिल १८९७, परिच्छेद ३}

फक्त अनंतकाळच या माणसाच्या (योसेफच्या) पवित्र प्रभावाची व्याप्ती उघड करू शकेल. प्रभू योसेफच्या माध्यमातून मिसरमधील आपल्या प्रिय मुलांपर्यंत पोहोचत होता, परंतु एक राष्ट्र म्हणून मिसरला हा निर्णय घ्यावा लागणार होता—की त्यांनी खरोखर देवाच्या मागे चालायचं आहे की नाही.

मिसरचे याजक अत्यंत धूर्त होते. त्यांनी चालाखी आणि ढोंगीपणाद्वारे लोकांवर राज्य केलं. त्यांनी भव्य मंदिरे उभारली आणि त्यांच्या भोवती पवित्र समजल्या जाणाऱ्या वनराई लावल्या. त्यांच्या मंदिरांचे प्रांगण, कला आणि संपत्तीने परिपूर्ण होते; त्यांची वास्तुकला भव्य होती. पण त्या बंदिस्त प्रांगणात नेमकं काय होतं? स्वर्ग आणि पृथ्वी निर्माण करणाऱ्या खऱ्या देवाच्या जागी त्यांनी प्राण्यांना आपली उपासना करण्यासाठी निवडलं. योसेफने ज्या जिवंत देवाचं महत्त्व सांगितलं होतं, त्या देवाला या याजकांनी आणि उपासकांनी प्रेम किंवा आदराने नव्हे तर तीव्र द्वेषाने पाहिलं. ते अगदी त्या लोकांसारखेच होते ज्यांच्याविषयी देवाचं वचन सांगतं: "आमच्यासमोरून इस्राएलच्या पवित्र देवाला दूर करा;"

आणि “आम्हाला तुझ्या मार्गांची माहिती नको आहे.” {Youth’s Instructor, ८ एप्रिल १८९७, परिच्छेद २}

सैतान याजकांच्या माध्यमातून मोठ्या जोमाने अनैतिकता, फसवणूक, अन्याय आणि गुन्हेगारी यांना प्रतिष्ठा मिळवून देण्यासाठी काम करत होता, कारण या गोष्टी योसेफाचे जीवन, स्वभाव आणि प्रभावाच्या पूर्ण विरोधात होत्या—योसेफ, जो देवाचा प्रकाशवाहक होता. अगदी त्या क्षणी ज्या वेळी स्वर्गाचा तेजस्वी प्रकाश त्यांच्या जीवनावर स्पष्टपणे झळकत होता, त्याच वेळी सैतान जादूटोणा करणारे, जादुगार, याजक आणि राजे यांच्या माध्यमातून कार्यरत होता, जेणेकरून मिसरवासीयांमध्ये देवाविरुद्ध द्वेष उभा राहील. त्यांच्या अध:पातित कल्पनाशक्तीला पूर्ण मोकळीक देण्यात आली होती; त्यांचे देव प्राणी होते, आणि त्यांनी स्वतःच्या हातांनी बनवलेल्या वस्तूंनाच ते पूजत होते. या कारणामुळे इस्राएल लोकांना आपली बलिदानपद्धती थांबवावी लागली—कारण मिसरवासीयांना त्यांचे पूज्य प्राणी बलिदान म्हणून मारले जाताना पाहून धक्का बसला असता. (YI, ८ एप्रिल १८९७)

योसेफाचे कुटुंब मिसरमध्ये स्थायिक झाल्यानंतर त्यांची संख्या वाढली आणि त्यांनी समृद्धी मिळवली, आणि ही गोष्टच त्यांच्या पाहुणचारासाठी एक नवी परीक्षा ठरली.

योसेफाचा सन्मानाचा दर्जा, त्याचं मिसरच्या बुद्धिमान व्यक्तींशी असलेलं नातं, यामुळे हिब्रू लोकांचं स्थान उंचावलं गेलं; आणि योसेफमुळे त्यांच्याबद्दल मोठा आदर व्यक्त केला जात होता. त्यांचे पुरुष श्रीमंत झाले, पशुधन आणि कळपांचे मालक बनले; त्यांच्या स्त्रिया सुती वस्त्रं घालू लागल्या; त्यांच्या हातातील जांभळ्या, तांबड्या आणि बारक्याने विणलेल्या मलमली कापडातील भरतकाम व विणकाम पाहून मिसरवासीयांच्या मनात ईर्षा आणि मत्सर निर्माण झाला. इस्राएल लोकांकडे अशा नजरेने पाहिलं जाऊ लागलं की, जर त्यांना दडपून ठेवलं नाही, तर ते मिसरवर राज्य करतील. त्यांच्या कष्टाळूपणामुळे मिसरवासीयांच्या मनात त्यांना गुलाम बनवण्याचा विचार आला—ज्यायोगे त्यांच्या श्रमांचं फळ आणि सर्व संपत्ती मिसरच्या राजसत्तेकडे जाईल. याच मार्गाने मिसरचे याजक इस्राएलच्या देवाला लज्जास्पद ठरवू इच्छित होते आणि त्यांच्या स्वतःच्या देवतांना गौरव मिळावा ही त्यांची आकांक्षा होती. (YI, ८ एप्रिल १८९७)

मिसरच्या या महान राष्ट्राचे याजक लोकांना मूळ पातित धर्माकडे परत नेत असल्यासारखं चित्र दिसू लागलं होतं.

सिंहासनाचा वारस मूर्तिपूजक विधी व रीतिरिवाजांमध्ये शिकवला जात होता. यामुळे तो स्वर्गातील देवाचा कट्टर विरोधक होणार होता. सैतानाला जाणवत होतं की त्याचं साम्राज्य ढासळतं आहे, आणि म्हणून त्याने अधोलोकातील सर्व शक्तींना एकत्र करून दुष्ट माणसांबरोबर एकमत केलं—जेणेकरून सत्य आणि धार्मिकतेविरुद्ध युद्ध छेडता येईल. मिसरचे विद्वान लोक प्रयत्नपूर्वक राजा असा घडवत होते की, ज्याचं प्रत्येक वचन लोकांनी केवळ मानावं नाही, तर त्याचे अंधपणे पालन करावे. त्याला शिकवलं जात होतं की त्याने स्वतःला देव समजावे, आणि आपल्या लोकांच्या शरीरावर आणि आत्म्यावर पूर्ण मालकीचा अधिकार गृहीत धरावा. त्याला हेही शिकवलं जात होतं की, त्याच्या इच्छा आणि मनाच्या प्रवृत्तींनाच तो अंतिम मार्गदर्शक मानावा. ही सगळी शिकवण त्याला योसेफच्या अनुशासित आणि नीतिमान जीवनामुळे निर्माण झालेला प्रभाव नष्ट करण्यासाठी दिली जात होती. (YI, ८ एप्रिल १८९७)

स्वर्गीय सामर्थ्य आणि अंधकाराच्या सैन्यांमध्ये सुरू असलेल्या या संघर्षात ख्रिस्त आपल्या मुलांसाठी—मिसरवासी असो वा इस्राएली—युद्ध करत होता.

ख्रिस्ताने मिसरमधील प्रत्येक जीवासाठी आपला जीव दिला होता, आणि प्रत्येकाने देवाचा प्रकाश प्राप्त करावा ही त्याची इच्छा होती. धार्मिक लोकांना पाप्यांपासून वेगळं ठेवलं जाणार नव्हतं, परंतु देवाच्या सामर्थ्याने त्यांना पापाच्या प्रभावापासून, त्यांच्या स्वभावातील अपराध्याचा डाग येण्यापासून वाचवायचे होते. (YI, १५ एप्रिल १८९७)

मिसरमध्ये ख्रिस्ताचे क्रुसावर चढवले जाणे

मिसरमधील संकटांच्या काळात काय घडले याचे नीट निरीक्षण केले, तर आपण असा निष्कर्ष काढू शकतो की ख्रिस्त तेथे आत्मिक रीतीने क्रूसावर चढवला गेला होता:

आणि आध्यात्मिक दृष्टीने सदोम व मिसर म्हटलेले असे जे मोठे नगर, आणि ज्यात त्यांच्या प्रभूला वधस्तंभावर खिळण्यात आले होते त्याच्या रस्त्यावर त्यांची प्रेते पडून राहतील. (प्रकटी ११:८)

या वचनाचे हे समजावून घेणे हे अडडव्हेंटिस्ट अग्रेसरांनी दिलेल्या स्पष्टीकरणाशी विसंगत नाही–जेव्हा त्यांनी या वचनाचा संदर्भ प्रकटीकरण ११ च्या पार्श्वभूमीवर फ्रेंच क्रांतीशी जोडला. ख्रिस्त खरोखरच फ्रान्समध्ये नास्तिकतेच्या युध्दासोबत क्रूसावर चढवला गेला होता, पण योहानाने पवित्र आत्म्याच्या प्रेरणेने ख्रिस्ताच्या दुःखांबाबत बोलताना सदोम आणि मिसर या ठिकाणांचा उल्लेख केला आहे.

प्रभूने अगोदरच मोशेला दाखवले होते की त्याचा पुत्र कसा क्रूसावर चढवला जाणार:

तेव्हा परमेश्वर त्याला म्हणाला, “तुझ्या हातात ते काय आहे?” तो म्हणाला, “काठी आहे.” त्याने म्हटले, “ती जमिनीवर टाक.” ती त्याने टाकताच तिचा साप झाला; त्याला पाहून मोशे पळाला, परमेश्वराने त्याला आणखी सांगितले, “आता आपला हात छातीवर ठेव.” त्याने हात छातीवर ठेवून बाजूला काढला तेव्हा तो कोडाने बर्फासारखा पांढरा झाला. (निर्गम ४:२-३, ६)

हे चमत्कार केवळ इस्राएलला हे दाखवण्यासाठी नव्हते की प्रभू त्यांना मिसरमधून बाहेर काढेल, तर त्यामधून ख्रिस्ताच्या अपवित्र झालेल्या लोकांना गुलामगीरीतून बाहेर काढण्याची संपूर्ण प्रक्रिया दर्शवली गेली होती. देवाची शक्ती, जी ख्रिस्त आहे (१ करिंथकर १:२४), मोशेच्या हातातील काठी किंवा राजदंड (गणना २४:१७) म्हणून प्रतिकात्मक दाखवली आहे. ती जमिनीवर टाकली गेल्यावर ती सर्पात रूपांतरित होते. साप हा सैतानाचे प्रतिक आहे (प्रकटीकरण २०:२). याचा अर्थ असा की इस्राएलाची मुक्तता अशा रीतीने होणार होती की सैतानालाच देवाच्या सामर्थ्याचा वापर करू दिला जाणार होता, जो सामर्थ्य मिसरच्या लोकांमध्ये आणि निसर्गामध्ये कार्यरत होता. दुसऱ्या चमत्कारात, जेव्हा मोशेचा हात कुष्ठरोगी होतो, तेव्हा याचा अर्थ आहे की देवाचा उजवा हात–जो की ख्रिस्त आहे (लूक २२:६९)–कुष्ठरोग्याप्रमाणे अशक्त व संवेदनाशील होणार होता. कारण हे सामर्थ्य देवाच्या स्वभावाच्या विरोधात सैतान व मिसरच्या लोकांकडून चुकीच्या हेतूंसाठी वापरले जाणार होते. हे सगळं घडणार होते कारण प्रभुला माहीत होते की फारो त्याची विनंती मान्य करणार नाही. त्यामुळे मिसरमधील लोक आणि

त्यांच्या देशातील ख्रिस्ताचे सामर्थ्य सैतानाच्या ताब्यात दिले जाईल आणि तेच सामर्थ्य त्यांच्या नाशासाठी वापरले जाईल. इस्राएल आणि मिसर ह्या दोन्ही देशांना त्यांच्या पापांमुळे एका तारणाऱ्याची गरज होती. पण केवळ इस्राएलानेच देवावर (थोडा का होईना) विश्वास ठेवून त्याला त्यांच्या बाजूने कार्य करू दिले:

जसे कोरड्या भूमीवरून तसे ते विश्वासाने तांबड्या समुद्रातून पार गेले; मिसरी लोक तसेच करण्याचा प्रयत्न करत असता बुडून गेले. (इब्री ११:२९)

ते लोक थकलेले आणि भयभीत होते, पण जर त्यांनी मोशेने 'पुढे चला' असे सांगितल्यावर एकही पाऊल पुढे टाकले नसते, तर देवाने त्यांच्या समोर समुद्र उघडला नसता. म्हणूनच हे लिहिले आहे: "ते विश्वासाने तांबड्या समुद्रातून पार गेले" (इब्री ११:२९) {PP 290.1}

देवाला मिसर आणि इस्राएल दोघांनाही नाशापासून वाचवायचे होते, पण मिसरने त्याला नकार दिला. त्यामुळे मिसर इस्राएलासाठी एक 'दाम' (ransom) ठरला, आणि अशा रीतीने ख्रिस्त पूर्णतः त्यांच्या हातून क्रूसावर चढवला गेला:

कारण मी परमेश्वर तुझा देव आहे; मी इस्राएलाचा पवित्र प्रभू तुझा त्राता आहे; मी तुझ्यासाठी मिसर खंडादाखल दिला आहे, तुझ्याबद्दल कूश व सबा दिले आहेत. (यशया ४३:३)

मिसराला अब्राहाम आणि योसेफाद्वारे परमेश्वराकडून महान प्रकाश प्राप्त झाला होता. परंतु त्यांनी तो प्रकाश नाकारला, आणि आता सैतान त्यांच्यावर अधिक अधिकार मिळवत होता. त्यांच्या पापी जीवनांमधून मिसरमधील ख्रिस्ताच्या वधस्तंभाचे प्रकटीकरण झाले आणि निसर्गात आलेल्या संकटांमधून ती गोष्ट भौतिक स्वरूपात दिसली. ही गोष्ट ह्याची पुष्टी करणारी होती की कालवरीवरील ख्रिस्ताचे वधस्तंभावर चढवले जाणे हे फक्त आपले मंद झालेली इंद्रियांना जागृत करणारे एक उघड प्रकटीकरण होते – कारण पापाची सुरुवात झाल्यापासूनच ख्रिस्ताने वेदना भोगल्या आहेत:

"संपूर्ण स्वर्ग ख्रिस्ताच्या यातनांत सहभागी होता; परंतु ही वेदना केवळ त्याच्या मानवस्वरूप प्रकट झाल्यानेच सुरू किंवा संपली नव्हती. वधस्तंभ ही आपली मंद झालेली इंद्रिये जागृत करणारे एक प्रकटीकरण आहे – की पापाची सुरुवात ज्या क्षणी झाली, त्या क्षणापासून परमेश्वराच्या हृदयाला किती दुःख झालं आहे." {शिक्षण 263.1}

देवदूत अचंबित होऊन तारणाऱ्याच्या विलक्षण यातनांकडे पाहत होते... निर्जीव निसर्ग देखील अपमानित व मृत्युपंथाला लागलेल्या आपल्या निर्मात्याबद्दल वेदना प्रकट करत होता. जेव्हा उजेडाने न्हालेली पृथ्वी होती, तेव्हा अचानक सूर्य मागे हटला आणि एका अंत्यविधीसारखा गडद अंधार वधस्तंभावर पसरला

"दुपारी तीन वाजेपर्यंत संपूर्ण प्रदेशात अंधार होता." हा अंधार काही सूर्यग्रहणामुळे किंवा दुसऱ्या कोणत्याही नैसर्गिक कारणामुळे नव्हता – तो पूर्णत: काळोख होता, जणू रात्रीसारखी, ज्यात चंद्र वा तारेही नव्हते. {DA 753.3}

देवाच्या हस्ताखाली, निसर्ग पाप करणाऱ्यांविरुद्ध न्यायकारक ठरतो. तो आपल्या अंतर्मनात विनाशक शक्तींना धरून ठेवतो, जोपर्यंत ते त्या माणसाच्या विनाशासाठी आणि पृथ्वीच्या शुद्धीकरणासाठी बाहेर पडत नाहीत. जेव्हा फारोने देवाचा अपमान केला आणि मोशे आणि अहरोनद्वारे सांगितलेला देवाचा संदेश नाकारला – "हा कोण परमेश्वर की ज्याचे ऐकून मी इस्राएलास जाऊ द्यावे? मी त्या परमेश्वराला जाणत नाही, आणि इस्राएलास काही जाऊ देणार नाही." (निर्गम ५:२) – तेव्हा निसर्गाने अपमानित परमेश्वराबद्दल वेदना दाखवली आणि देवासोबत मिळून या अपमानाचा बदला घेतला. फारोच्या हट्टामुळे संपूर्ण मिसरदेश उजाड झाला होता. {Lt 209-1899.23}

पवित्र भविष्यवाणीचा आत्मा आपल्याला दाखवतो की ख्रिस्ताच्या दुःखांबाबत निसर्गाने दाखवलेली प्रतिक्रिया हिच प्रतिमा मिसरमधील घटनांवरही लागू होते. निसर्गाच्या नियमांद्वारे मिसरच्या दुष्टपणाचे प्रकटीकरण होत होते. यामुळेच देवाने मोशेला इस्राएलासमोर दाखवण्यासाठी दिलेले तिसरे चिन्ह – जर पहिले दोन त्यांनी नाकारली – म्हणजे नाईल नदीचे पाणी रक्तामध्ये बदलणे:

पण जर त्यांनी ह्या दोन्ही चिन्हांवर विश्वास ठेवला नाही, तुझे ऐकले नाही, तर तू नदीचे पाणी घेऊन कोरड्या जमिनीवर ओत, म्हणजे तू नदीतून घेतलेल्या पाण्याचे कोरड्या भूमीवर रक्त होईल." (निर्गम ४:९)

ही कोरडी जमीन म्हणजे मिसरी लोकांची तीव्र कठोर हृदये दर्शवते – जी आत्म्याने रिकामी होती आणि ज्यांनी ख्रिस्त निसर्गात त्याच्या वधस्तंभावरील स्वरूपात प्रकट झाल्यानंतरही त्यांनी मनपरिवर्तन केले नाही. आपणास हे स्पष्ट सांगितलेले नाही की मोशेने हे चिन्ह इस्राएलसमोर आधी दाखवले की नाही, पण पहिली आपत्ती हीच होती:

तेव्हा परमेश्वराने मोशेला म्हटले, "फारोचे मन कठीण झाले आहे, तो ह्या लोकांना जाऊ देत नाही मग परमेश्वराने मोशेला म्हटले, "तू अहरोनाला सांग की, 'आपली काठी घेऊन मिसर देशात जितके पाणी म्हणून आहे म्हणजे त्यातल्या नद्या, नाले, तलाव व हौद ह्या सर्वांवर आपला हात उगार म्हणजे त्या सर्वांच्या पाण्याचे रक्त बनेल; आणि मिसरातील काष्ठपाषाणांच्या सर्व पात्रांत रक्तच रक्त होईल." (निर्गम ७:१४, १९)

पाणी रक्तात बदलणे हे आपल्याला गेदसेमेनीच्या बागेतील येशूच्या दुःखाची आठवण करून देते – जेव्हा तो माणसाच्या पापाचे ओझे वाहून घेण्यास तयार असताना त्याच्या घामाचे थेंब रक्तासारखे झाले होते. जेव्हा मिसराने योसेफाद्वारे त्यांच्यावर देवाच्या काळजीचे ज्या प्रमाणात प्रकटीकरण झाले होते त्याला नकार दिला, तेव्हा त्यांनी एका गंभीर टप्प्यावर प्रवेश केला – जिथे सैतानाला त्यांच्यावर जवळजवळ पूर्ण नियंत्रण मिळाले आणि निसर्ग घटकांवरही ताबा मिळाला.

मोशे व अहरोनाद्वारे ख्रिस्त त्यांच्याशी मोठ्या आक्रोशाने विनवण्या करत होता, पण फारोने आपल्या जादूटोण्यांवर अधिक विश्वास ठेवला. मिसर वासीयांनी जे अनुभवले त्यानुसार संकटे थेट देवाकडून येत आहेत असे त्यांना वाटले, कारण त्यांच्या कल्पनांमध्ये देवाचे स्वरूप विकृत होते. परंतु खरेतर, स्वर्गातील देव

आणि त्याचा पुत्र यांचे ठाम निश्चय होते की ते कधीच बळाचा वापर करणार नाहीत:

“सैतानाने देवाच्या राज्यकारभाराविरुद्ध आरोप केले आणि त्याच्याबरोबर असणाऱ्यांचे समर्थन करताना तो नेहमी देवावर दोष ठेवत असे. त्याची कुरकुर आणि तक्रारी निराधार होत्या, तरीही देवाने त्याला आपला सिद्धांत मांडण्याची संधी दिली. देव इच्छित असेल तर सैतान आणि त्याच्या सर्व साथीदारांना एका खड्यामध्ये उचलून जमिनीवर फेकावेत इतक्या सहजतेने नष्ट करू शकला असता. पण तसे केल्यास बळाचा वापर करण्यास तो स्वतःच एक उदाहरण ठरला असता. बळाचा वापर हे सैतानाच्या राज्याचे वैशिष्ट्य आहे. परमेश्वराचे तत्त्व हे कधीच असे नाही. तो अशा मार्गाने कार्य करणार नाही.” {रिव्ह्यू अँड हेराल्ड, सप्टेंबर ७, १८९७, परिच्छेद ७}

प्रभू आपल्या सामर्थ्याने सहजच मूर्तीपूजेमध्ये बुडालेल्या मिसराच्या राज्यकर्त्यांना नाहीसे करू शकला असता. पण देवाचे मार्ग माणसाच्या मार्गासारखे नसतात. प्रत्येक संकटाला वेळ दिला गेला, जेणेकरून त्या घटनांनी मिसरवासीयांवर परिणाम होईल आणि त्यांना हे उमजेल की एक सर्वोच्च अधिपती आहे—ज्याच्या पुढे सर्व सृष्टीला झुकावे लागते. प्रभूने आपल्या कृती ओळखल्या जाव्यात आणि आपली शक्ती अनुभवली जावी यासाठी वेळ दिला—हे केवळ इस्राएल लोकांसाठी नव्हे तर मिसरवासीयांनाही पश्चात्ताप करावा आणि त्यांनी सैतानाच्या धूर्त डावामुळे विसरलेला देव पुन्हा ओळखावा, यासाठी होते. {YI April 15, 1897, para. 2}

जर सुरुवातीपासूनच देवाचा उद्‌देश मिसरचा संपूर्ण नाश करणे असता, तर तो कधीच मोशे व अहरोन यांच्यामार्फत त्यांच्याशी संवाद साधला नसता. प्रभू कोणत्याही परिस्थितीत बलप्रयोग करत नाही, म्हणून हे स्पष्ट होते की ही संकटे मिसरवर त्यांच्याच पापांमुळे आली होती—देवाच्या थेट हस्तक्षेपामुळे नव्हे. इस्राएलाने मिसर सोडल्यानंतर, देवाने त्यांना त्यांच्या नाशामागील कारणे आठवण करून दिली:

तुम्ही ज्या मिसर देशात राहत होता तेथील चालीरीतींना अनुसरून चालू नका; तसेच ज्या कनान देशात मी तुम्हांला घेऊन जात आहे, तेथील चालीरीतींना अनुसरून चालू नका व तेथील विधींप्रमाणे चालू नका. असल्या प्रकारचे कोणतेही कृत्य करून अशुद्‌ध होऊ नका; कारण जी राष्ट्रे मी तुमच्यासमोरून घालवणार आहे, ती असल्याच सर्व कृत्यांनी अशुद्‌ध झाली आहेत. त्यांचा देशही भ्रष्ट झाला आहे, म्हणून त्यांच्या दुष्टतेमुळे मी त्यांचा समाचार घेत आहे व तो देश आपल्या रहिवाशांचा त्याग करीत आहे. (लेवीय १८:३,२४,२५)

देवाचा पुत्र (येशू ख्रिस्त) सृष्टीतील घटकांना धरून ठेवत होता (कलस्सै १:१७), पण जसजसा फारो सैतानाच्या ताब्यात मिसर देत गेला, तसतसं हे थांबवत ठेवणं अशक्य होत गेलं. म्हणून काही संकटांबाबत शास्त्र स्पष्टपणे दाखवते की, वाईट दूतांना मिसरमध्ये प्रवेश मिळाला:

त्याने त्यांच्यावर आपला कोपाग्नी, क्रोध, रोष व संकट ह्या अनिष्टकारक दूतांची स्वारी सोडली. (स्तोत्र ७८:४९)

आपण पुढे पाहू की, इस्राएलाने देवाच्या अहिंसक राज्याचे खरे तत्त्व स्वीकारले नाही, त्यामुळेच हे स्तोत्र इस्राएलच्या मनातील कोपयुक्त देवाची प्रतिमा दर्शवते, पण याच वेळी ते विनाशाची खरी यंत्रणा देखील उघड करते - मिसरवासीयांच्या हट्टीपणामुळे आणि बंडखोरीमुळे दानवांना भूमीत प्रवेश मिळाला. या प्रक्रियेमुळे मिसरमधील अनेक लोक चकित झाले आणि पश्चात्तापासाठी तयार झाले:

देव आणि मिसरचा राजा यांच्यातील संघर्ष सर्व मिसरला कळला; कारण देवाची कृती इतक्या काळावर पसरलेली होती की कोणीही अज्ञानी राहिले नाही. प्रत्येक संकटानंतर प्रभू थांबून वेळ देत असे, ज्यामध्ये पश्चात्ताप करण्याची व “माझ्या लोकांना जाऊ द्या” या आज्ञेचे पालन करण्याची भरपूर संधी मिळत असे. फारोचं हृदय जसजसं कठीण होत गेलं, तसतसे त्या राष्ट्रातील मोठे अधिकारी भयभीत होऊ लागले. त्यांना हे स्पष्ट दिसू लागले की फारोचा हट्ट जर थांबवला गेला नाही, तर संपूर्ण राष्ट्राचा नाश अटळ आहे. त्याचे सल्लागार त्याला देवाची मागणी मान्य करून मिसर वाचवण्याची विनंती करू लागले. त्यांनी रागाने विचारलं, “हा माणूस आपल्यासाठी किती काळ साप बनून राहणार? त्यांना जाऊ दे, जेणेकरून ते आपल्या देवाची सेवा करतील. तुला अजूनही माहित नाही का की मिसर नष्ट झालं आहे?” {YI April 15, 1897, para. 5}

आपल्याला हे माहीत नाही की त्या पश्चात्तापी लोकांचं पुढे काय झालं, पण आपण इतकं जाणतो की फारोने इस्राएलचा पाठलाग करताना काही मिसरवासी देशात राहिले होते. यानंतरही मिसर पुन्हा भरभराटीत आला (1 राजे 11:21). परंतु फारो अजूनही कठीण राहिला, आणि शेवटची दोन संकटं हे स्पष्टपणे दाखवून गेली की मिसरने ख्रिस्ताला पुन्हा क्रूसावर चढवलं होतं:

मग परमेश्वराने मोशेला सांगितले, “आकाशाकडे आपला हात उगार म्हणजे मिसर देशावर अंधार पडेल, इतका की तो हाताला लागेल.” तेव्हा मोशेने आपला हात

आकाशाकडे उगारला, आणि तीन दिवस सर्व मिसर देशभर निबिड अंधार पसरला. तीन दिवस कोणी कोणाला दिसेना की कोणी आपले ठिकाण सोडून हालेना; पण इस्राएल लोकांच्या सगळ्या वस्तीत उजेड होता. (निर्गम १०:२१-२३)

मग दुपारी सहाव्या तासापासून नवव्या तासापर्यंत देशभर अंधार पडला. (मत्तय २७:४५)

मग मोशे म्हणाला, “परमेश्वर असे म्हणतो की, आज मध्यरात्रीच्या सुमारास मी मिसर देशामधून फिरेन. तेव्हा मिसराच्या सिंहासनावर बसणाऱ्या फारोपासून ते जात्यावर बसणाऱ्या दासीपर्यंत सर्वांचे ज्येष्ठ पुत्र व गुरांचेही प्रथमवत्स मरतील. पूर्वी कधी झाला नव्हता आणि पुढे कधी होणार नाही असा मोठा हाहाकार मिसर देशभर उडेल. (निर्गम ११:४-६)

आणि सुमारे नवव्या तासाला येशू मोठ्याने आरोळी मारून बोलला, “एली, एली, लमा सबख्थनी,” म्हणजे “माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू माझा त्याग का केलास?” (मत्तय २७:४६)

मिसर देशाच्या आत, देवाचा पहिला जन्मलेला पुत्र (ख्रिस्त) एक मोठा आक्रोश करत मरत होता—पण त्यांना हे समजले नाही. त्यांनी असं मानलं की त्यांच्या प्रथम जन्मलेल्यांना देवानेच ठार मारलं. त्यांच्या चुकीच्या समजुतीमुळे येशू वधस्तंभावर असताना त्याच्या पित्याचा कृपेचा चेहरा लपवला होता—तीच समजूत मिसरवासीयांच्या मनात होती, जेव्हा त्यांनी आपल्या मुलांच्या मृत्यूचं कारण प्रभूला ठरवलं.

देव स्वतःच्या पुत्राला आपल्या अपराधांसाठी देतो. तो स्वतः पापवाहकाकडे न्यायाधीशाच्या भूमिकेत पाहतो आणि एका प्रेमळ पित्याचे भावनिक गुण स्वतःपासून दूर ठेवतो. {TM 245.2}

कारण परमेश्वर मिसऱ्यांचा वध करण्यासाठी देशातून फिरणार आहे; ज्या ज्या घराच्या कपाळपट्टीवर व दोन्ही बाह्यांवर रक्त लावलेले परमेश्वर पाहील ते ते दार तो ओलांडून जाईल आणि नाश करणाऱ्याला तुमचा नाश करण्यासाठी तुमच्या घरात शिरू देणार नाही. (निर्गम १२:२३)

त्याने ‘वल्हांडण सण’ व ‘रक्तसिंचन’ हे विधी विश्वासाने पाळले, ते अशा हेतूने की, प्रथमजन्मलेल्यांचा ‘नाश करणाऱ्याने’ त्यांना शिवू नये. (इब्री ११:२८)

जेव्हा विध्वंसक देवदूत मिसरदेशातून जाणार होता, माणसांचे व जनावरांचे प्रथम जन्मलेल्यांना ठार मारण्यासाठी, तेव्हा इस्राएलला आपली मुलं आणि कुटुंबीयांना घरात एकत्र आणण्यास सांगितलं गेलं, आणि दरवाजाच्या कपाटांवर रक्त लावायला सांगितलं गेलं, जेणेकरून विध्वंसक देवदूत त्यांच्या घरांना ओलांडून जाईल. जर त्यांनी हा नियम पाळला नाही, तर मग त्यांच्यात आणि मिसरवासी ह्यांच्यात काहीही वेगळेपण नसते. लवकरच विध्वंसक देवदूत पुन्हा एकदा बाहेर पडणार आहे - यावेळी फक्त प्रथम जन्मलेले नाही, तर "म्हातारे, तरुण, पुरुष, स्त्रिया आणि लहान मुलं" - ज्यांच्यावर देवाची खूण नाही त्यांना ठार मारण्यासाठी बाहेर पडणार आहे. पालकांनो, जर तुम्हाला तुमची मुलं वाचवायची असतील, तर त्यांना जगाच्या प्रभावापासून वेगळं ठेवा, वाईट संगतीपासून लांब ठेवा. {RH October 14, 1875, परिच्छेद 10}

मिसरात प्रथम जन्मलेले मारले जाण्याच्या अगोदर, परमेश्वराने इस्राएलाला सांगितलं होतं की त्यांनी आपली मुलं घरात गोळा करावीत आणि दरवाजाच्या उंबरठ्यावर व बाजूच्या खांबांवर रक्त लावावं, जेणेकरून जेव्हा विध्वंसक देवदूत त्या देशातून जाईल, तेव्हा तो त्या घरांना ख्रिस्ताच्या अनुयायांची निवासस्थाने समजून पुढे जाईल. आजही, जर आपल्याला लेकरांना वाचवायचं असेल, तर आपल्याला त्यांना आपल्या जवळ ठेवावं लागेल. ख्रिस्त आणि सैतान यांच्यातील संघर्ष या पृथ्वीच्या शेवटपर्यंत अधिक तीव्र होत जाईल. आपल्याला ख्रिस्ताच्या रक्तावर विश्वास ठेवावा लागेल, जेणेकरून आपण पुढे येणाऱ्या संकटकाळातून सुरक्षित पार जाऊ शकू." (2SAT 199)

येशू दार ठोकत आहे; तुम्ही त्याच्यासाठी दार उघडाल काय? की त्याला तुमच्या दाराच्या उंबरठ्यावर, त्याच्या रक्ताऐवजी, जी सर्व पापांपासून शुद्ध करतं, एक अशी शिक्षा लिहावी लागेल जी तुम्हाला विध्वंसक देवदूतांच्या अधीन करते? "तो आपल्या मूर्तींसोबत एकरूप झाला आहे." रक्षण करणाऱ्या देवदूतांनो, त्याचे नाव सोडून द्या. (होशेय ४:१७) यरुशलेमे, यरुशलेमे, संदेष्ट्यांचा घात करणारे व तुझ्याकडे पाठवलेल्यांना धोंडमार करणारे! जशी कोंबडी आपली पिले पंखांखाली एकवटते, तसे तुझ्या मुलांबाळांना एकवटायची कितीदा तरी माझी इच्छा होती, पण तुमची इच्छा नव्हती! (मत्तय २३:३७) जे सगळे त्याच्यासाठी दार उघडतात, त्यांच्या हृदयात येशू येतो आणि पूर्ण अधिकाराने राहायला लागतो. (Lt 30a, 1892)

सैतान हा देव व माणसाचा महान शत्रू आहे. तो आपल्या प्रतिनिधींच्या माध्यमातून स्वतःला प्रकाशाचा देवदूत दाखवतो. शास्त्रांमध्ये त्याला विध्वंसक, भावांचा दोषारोप करणारा, फसवणूक करणारा, खोटारडा, छळ करणारा आणि खुनी म्हणलं गेलं आहे. {5T 137.4}

सैतान आपले क्रूर गुणधर्मांद्वारे देवावर आरोप करतो - जो मानवजातीचा निर्माता आणि उद्धारकर्ता आहे. क्रूरता ही सैतानी आहे. देव प्रेम आहे. ... सैतानच माणसाला पाप करण्यास प्रवृत्त करतो, आणि नंतर त्याला नष्ट करण्याचा प्रयत्न करतो; आणि जेव्हा तो एखाद्याला पूर्णपणे फसवतो, तेव्हा त्याने घडवलेली विनाशकता पाहून आनंद घेतो. जर देवाचं सामर्थ्य मध्ये हस्तक्षेप करत नसतं, तर आदामाचे एकही लेकरू वाचू शकलं नसतं. {GC 534.2}

सैतानानेच मिसरातील प्रथम जन्मलेल्यांना ठार मारले. मिसरवासी त्यांच्या पापांमुळे अंध झाले होते आणि त्यांनी यहोवाच्या खऱ्या स्वभावाला ओळखण्यास नकार दिला. त्यामुळे सैतान त्यांना - आणि आजही लाखो ख्रिस्ती लोकांना - हे पटवून देतो की देवच विध्वंसक आहे. लोक विचारतात - मग बायबलमध्ये का

लिहिलं आहे की परमेश्वराने मिसरात प्रथम जन्मलेल्यांना ठार मारले? याचे कारण हे की आपला स्वर्गीय पिता आपली खरी ओळख फक्त तेवढ्याच प्रमाणात प्रकट करतो, जेवढं लोक त्याला स्वीकारतात. तो स्वतःला "शुद्ध प्रेम" म्हणून प्रकट करत नाही जर लोक त्याला तसं ओळखायला तयार नसतील. म्हणूनच नवव्या संकटात मिसरात अंधार होता, पण इस्राएलमध्ये प्रकाश होता.

बायबल असं का म्हणतं की परमेश्वराने प्रथम जन्मलेल्यांना ठार मारले? कारण ख्रिस्ताचं सामर्थ्य सैतानाच्या हाती वापरलं गेलं. प्रथम जन्मलेल्यांच्या नाशात ख्रिस्तच छिन्नभिन्न झाला - कारण त्याचं सामर्थ्य सैतानाने नाशासाठी वापरलं. "काठी" सर्पात बदलली - जेव्हा देवाने आपला रक्षणाचा हात मागे घेतला. ज्यांच्या मनात अंधार आहे, ते देवाला प्रथम जन्मलेल्यांचा नाश करणारा मानतात - जसं मिसरवासीयांनी केलं. पण ज्यांच्या घरात प्रकाश आहे, त्यांना माहित आहे की देव कधीही बळजबरी करत नाही आणि अशा प्रकारची विध्वंसक क्रिया करत नाही.

आपल्याला देवदूतांबद्दल आठवण करून दिली जाते: "स्वर्गातून देवदूत नाश करण्यासाठी नव्हे, तर संकटात सापडलेल्यांचं रक्षण करण्यासाठी, हरवलेल्यांना परत आणण्यासाठी, आणि भटकलेल्या आत्म्यांना पुन्हा देवाच्या जवळ घेऊन यायला पाठवले जातात." {RH May 10, 1906}

वधस्तंभाच्या प्रकाशात

आता, अंधकार आणि मिसरमधील प्रथम जन्मलेल्यांच्या मृत्यू यामधून हे स्पष्ट होतं की ख्रिस्ताची शक्ती मिसरवासीयांमध्ये जणू वधस्तंभावर खिळवली गेली होती — कारण त्यांनी त्या शक्तीचा वापर देवाने नऊ संकटांमधून केलेल्या विनवण्या नाकारण्यासाठी केला. तरीही, त्यांनी त्यांच्या प्रथम जन्मलेल्यांच्या मृत्यूत देवाचा एकुलता एक व प्रथम जन्मलेला (ख्रिस्ताचा) मृत्यू ओळखला नाही. म्हणूनच प्रभूने

त्यांना ख्रिस्ताला वधस्तंभावर चढवण्याची प्रक्रिया इस्राएलाचा पाठलाग करण्याच्या आणि त्यांना पुन्हा गुलाम बनवण्याच्या निर्धारातून उघड होऊ दिली. यातून, इस्राएलच्या रूपात त्यांनी स्पष्ट दाखवून दिलं की ख्रिस्ताचं ऐकणं तर दूरच, उलट त्यांनी देवाचा प्रथम जन्मलेल्याला कायमचा गुलाम बनवायचं ठरवलं:

तू जाऊन फारोला सांग, 'परमेश्वर म्हणतो, इस्राएल हा माझा पुत्र, माझा ज्येष्ठ पुत्र आहे. मी तुला सांगितले की, "माझ्या पुत्राला माझी सेवा करण्यास जाऊ दे"; पण तू त्याला जाऊ देण्याचे नाकारले, तर पाहा, मी तुझा पुत्र, तुझा ज्येष्ठ पुत्र जिवे मारीन." (निर्गम ४:२२-२३)

येथे प्रभू फारोच्या हिंसक देवधर्माची भाषा वापरत आहे. जर मिसरने हा आदेश मान्य केला असता, तर त्यांना ख्रिस्ताच्या वधस्तंभाद्वारे त्यांच्या स्वर्गीय पित्याचा खरा स्वभाव समजला असता:

वधस्तंभाचे रहस्य इतर सर्व रहस्यांचे उलगडणी करते. कालवरीवरून झळकणाऱ्या प्रकाशात, देवाचे जे गुणधर्म आधी आपल्याला भीतीदायक आणि भयप्रद वाटत होते, तेच आता सुंदर आणि आकर्षक वाटतात. कृपा, कोमलता आणि पित्यासारखं प्रेम — हे सर्व पवित्रता, न्याय आणि सामर्थ्यासोबत एकरूप होतात.

आपण त्याच्या उंच व तेजस्वी सिंहासनाकडे पाहताना, त्याच्या स्वभावातील कृपाशीलता समजते आणि

'आपला पिता' हा स्नेहपूर्ण संबोधनाचा खरा अर्थ पहिल्यांदाच मनोभावे समजतो." {GC 652.1}

ख्रिस्ताचा मृत्यू मिसरमध्ये प्रथम जन्मलेल्यांच्या मृत्यूमधून प्रकट झाला, पण शारीरिक व सांसारिक मनाला हे फक्त देवाने लहान मुलांना ठार केल्यासारखं वाटेल. देवाने आपला पुत्र वधस्तंभावर देऊन जसा त्याचा त्याग केला, तसाच त्याने मिसरमधील आपले प्रथम जन्मलेल्या मुलांचाही विनाशासाठी त्याग केला. परत एकदा, जेव्हा ख्रिस्ताचा वधस्तंभावरचा मृत्यू कालवरीवर घडला, तेव्हा मानवजातीच्या नैसर्गिक मनाला असं वाटलं की पित्याने हा मृत्यू मागितला होता - केवळ आपल्याला माफ करण्यासाठी. पण हे खरे नाही. कृपया खालील उतारे

काळजीपूर्वक वाचा:

कारण ख्रिस्ताची प्रीती आम्हांला आवरून धरते. आम्ही असे समजतो की, एक सर्वांसाठी मेला तर सर्व मेले; आणि तो सर्वांसाठी ह्याकरता मेला की, जे जगतात त्यांनी पुढे स्वत:करता नव्हे, तर त्यांच्यासाठी जो मेला व पुन्हा उठला त्याच्याकरता जगावे. तर मग आतापासून आम्ही कोणाला देहदृष्ट्या ओळखत नाही; आणि जरी आम्ही ख्रिस्ताला देहदृष्ट्या ओळखले होते तरी आता ह्यापुढे त्याला तसे ओळखत नाही. म्हणून जर कोणी ख्रिस्ताच्या ठायी असेल तर तो नवी उत्पत्ती1 आहे; जुने ते होऊन गेले; पाहा, ते नवे झाले आहे. ही सगळी देवाची करणी आहे; त्याने स्वत:बरोबर आपला समेट येशू ख्रिस्ताच्या द्वारे केला आणि समेटाची सेवा आम्हांला दिली; म्हणजे जगातील लोकांची पातके त्यांच्याकडे न मोजता, देव ख्रिस्तामध्ये स्वत:बरोबर जगाचा समेट करत होता; आणि त्याने आपल्याकडे समेटाचे वचन सोपवून दिले. (२ करिंथकरांस ५:१४-१९)

देवाच्या कायद्याच्या उल्लंघनामुळे ख्रिस्ताचा मृत्यू अपरिहार्य ठरला – जेणेकरून माणसाला तारण मिळावे आणि एकाच वेळी कायद्याचे गौरवही अबाधित राहावे… देवाने आपल्या पुत्राला आपल्यासाठी अपराधी म्हणून देण्यासाठी परवानगी दिली. त्याने स्वतः पापसहन करणाऱ्याशी न्यायाधीशाची भूमिका घेतली, आणि एका प्रेमळ पित्याच्या भावनात्मक रूपाला काही काळासाठी बाजूला ठेवलं. या गोष्टीतूनच त्याचं प्रेम बंडखोर मानवजातीसाठी अद्भुत आणि अद्वितीय पद्धतीने प्रकट होते. {FLB 104}

ख्रिस्ताचे बलिदान हे देवाने आपल्यावर प्रेम करावं म्हणून केलं गेलं नव्हतं; हे प्रेम निर्माण करण्यासाठीही नव्हतं; हे बलिदान देवाच्या हृदयात आधीपासून असलेल्या प्रेमाचं स्वरूप प्रकट करावे म्हणून होते. आपल्याला असं वाटू नये की देवाने ख्रिस्ताच्या मृत्यूनंतरच आपल्यावर प्रेम करायला सुरुवात केली. उलट, त्याने आपल्यावर इतकं प्रेम केलं होतं की त्याने आपला एकुलता एक पुत्र आपल्यासाठी दिला. – काळाची चिन्हे, May 30, 1895 {7ABC 472.3}

हा महान बलिदान पित्याच्या हृदयात प्रेम निर्माण करावा म्हणून नव्हता, किंवा त्याला आपल्याला वाचवावं असं वाटावं म्हणून नव्हते. नक्कीच, नाही! {SC 13.2}

पाप करून माणसाने स्वतःला त्या देवापासून वेगळं केलं, जो एकटाच प्रकाश आणि प्रेम आहे. पापी देवाच्या जीवनापासून "वेगळा" झाला होता, आणि "पापांमध्ये मेला" होता. पडलेल्या मानवजातीसाठी एकच आशा होती - ती म्हणजे देवाशी परत जुडने. सैतानाने देवाचे इतके भयंकर चित्र रंगवलं की माणसाला देवाची खरी ओळखच नव्हती. परंतु तारणयोजनेच्या अंमलबजावणीत ख्रिस्ताने हे दाखवलं – "देव प्रेम आहे." देवाने जगावर एवढी प्रीती केली की, त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, अशासाठी की, जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होऊ नये तर त्याला सार्वकालिक जीवन प्राप्त व्हावे. (योहान ३:१६) पित्याने आपल्यावर प्रेम केलं म्हणूनच त्याने ह्या महान बलिदानाची योजना आखली – हे प्रेम आधीपासूनच त्याच्या अंतःकरणात होते. त्याने आपल्यावर प्रेम केलं म्हणून ख्रिस्ताला दिले. ख्रिस्त हे ते माध्यम होतं, ज्यामार्फत देव आपल्या अमर्याद प्रेमाचा वर्षाव या पडलेल्या जगावर करू शकला. "देव ख्रिस्तामध्ये स्वत:बरोबर जगाचा समेट करत होता" पित्याने पुत्रासोबत दु:ख भोगलं. गेथसेमनी बागेतील दुःख, कालवरीचे मृत्यू – हे सर्व अनंत प्रेमाच्या हृदयाने आपल्या तारणासाठी दिलेली किंमत होती. {BEcho August 1, 1892, par. 2}

मिसरमधील प्रथम जन्मलेल्या संततीचा खून करणारा व नाश करणारा खरोखर सैतान होता. मात्र, या घटनेनंतरही त्याने आपला खोटा आरोप कायम ठेवला. सैतानच ख्रिस्ताला क्रूसावर ठार मारणारा होता. परंतु या वेळी स्वर्गदूतांनी त्याचा खोटा मुखवटा पूर्णपणे ओळखला आणि मानवासाठी सत्य समजून घेण्याचा मार्ग उघडला.

सैतानने पाहिले की, त्याचा खोटा मुखवटा आता समोर आला आहे. त्याचे अधिपत्य, त्याची कारभारपद्धत, स्वर्गातील पतित न झालेल्या देवदूतांसमोर आणि संपूर्ण स्वर्गीय सृष्टीसमोर उघडकीस आली. त्याने स्वतःच एक खुनी असल्याचे उघड केले. देवाच्या पुत्राचे रक्त सांडून, त्याने स्वतःला स्वर्गीय

प्राण्यांच्या वेदनेपासून पूर्णपणे अलग केले. आता त्याचे कार्य मर्यादित करण्यात आले. तो कुठल्याही स्वरूपात समोर आला तरीही, तो स्वर्गातून येणाऱ्या देवदूतांची वाट पाहू शकत नव्हता, आणि ख्रिस्ताच्या बांधवांवर काळोख आणि पापाच्या अशुद्धतेने भरलेल्या वस्त्रांनी झाकलेले असल्याचा आरोप करू शकत नव्हता. सैतान आणि स्वर्गीय जगतामधील अखेरचा संबंध (धागा) तोडला गेला. {DA 761.2}

जर आपण हे समजू शकत नाही की देवाने आपल्या इजिप्तमधील संततीवरही प्रेम केले आणि त्यांच्या मृत्यूमुळे त्याच्या हृदयाला वेदना झाल्या, तर आपल्याला हे समजणे अशक्य आहे की ख्रिस्ताला इजिप्तमध्ये जणू क्रूसावर चढवण्यात आले, आणि देवाने इस्राएलच्या मोबदल्यात इजिप्तला दिले.

यापुढे, जर आपण मिसराच्या प्रथम जन्मलेल्याच्या मृत्यूमध्ये ख्रिस्ताचा क्रूस पाहू शकत नाही, तर मग आपण जुन्या करारातील घटना त्याच पडद्याआडून पाहतो ज्या पडद्यामागे इस्राएल लोकांनी मोशेला त्याचा चेहरा लपवायला सांगितलं होते.

तर मग आम्हांला अशी आशा असल्यामुळे आम्ही फार धिटाईने बोलतो; इस्राएल लोकांनी जे नाहीसे होत चालले होते त्या तेजाकडे एकसारखी दृष्टी लावू नये ‘म्हणून मोशे आपल्या मुखावर आच्छादन घालत असे,’ तसे आम्ही करत नाही. परंतु त्यांची मने कठीण झाली; कारण जुना करार वाचून दाखवण्यात येतो तेव्हा तेच आच्छादन आजपर्यंत तसेच न काढलेले राहते; ते ख्रिस्तामध्ये नाहीसे होते. (२ करिंथकरांस ३:१२-१४)

आपण जिथे जिथे देवाचे निर्णय पाहतो, तिथे तिथे आपल्याला ख्रिस्ताचा वधस्तंभ दिसला पाहिजे – अन्यथा या न्यायकृतींमध्ये काहीच करुणा उरणार नाही. अशा न्यायाकडे पाहणं म्हणजे दयाच्या आसनाशिवाय फक्त देवाच्या नियमशात्राकडे पाहणं. अशा प्रकारचं देवाचं चित्र बघणाऱ्या माणसाला देव कधी कधी निर्दयी असतो असं वाटू शकतं. आणि अशा चुकीच्या समजुतीमुळे असा

विचार करणाऱ्या व्यक्तींना देवाच्या शिक्क्याचा – म्हणजेच त्याच्या खऱ्या स्वभावाचा पूर्ण आणि खरी ओळख दाखवणारा अनुभव मिळत नाही.

निर्गम आणि वलांडणाची वेळ

आमच्या पित्याचा (देवाचा) अहिंसक स्वभाव आहे, असे दाखवणारा आणखी एक पुरावा वल्हांडण सणाच्या वेळेबाबतच्या तपासणीत सापडतो. जर आपण हे सिद्ध करू शकलो की ख्रिस्ताच्या काळात खरे वल्हांडण गुरुवारी होते, शुक्रवारी नाही, तर याचा अर्थ वल्हांडणाचा प्रसंग म्हणजे देवाने आपला पुत्र (येशू) जगाला दिला, त्याने शुक्रवारी त्याला मारण्याची योजना आखली नव्हती. प्रतीकात्मकदृष्ट्या, यातून हे दिसेल की देवाने मिसरमधील लोकांना 'विनाशका'च्या स्वाधीन केले, त्यांना स्वतः मारले नाही.

निर्गमनाचा समय अब्राहामाला 430 वर्षांपूर्वी दिलेल्या वचनाची पूर्तता होती. हे वचन 30 वर्षांनंतर अधिक दृढ झाले, जेव्हा अब्राहामाने परमेश्वराशी औपचारिक करार केला. गलातीकरांस 3:17 मध्ये म्हटल्याप्रमाणे: देवाने अगोदरच [ख्रिस्ताच्या ठायी] कायम केलेला करार चारशेतीस वर्षांनंतर झालेल्या नियमशास्त्रामुळे संपुष्टात येऊन त्यामुळे अभिवचन रद्द होत नाही.

देवाने अब्राहामाला उत्पत्ती 15:13-14 मध्ये सांगितले होते: “तू निश्चितपणे समज की जो देश स्वत:चा नाही, अशा देशात तुझे संतान उपरे होऊन राहील व तेथील लोकांचे दास्य करील, आणि ते लोक चारशे वर्षे त्यांना छळतील. मग ज्या राष्ट्राचे दास्य ते करतील त्याचे मी पारिपत्य करीन, त्यानंतर ते पुष्कळ धन घेऊन तेथून निघतील.

निर्गम 12:41 याची पुष्टी करतो: "चारशे तीस वर्षे संपली त्याच दिवशी परमेश्वराच्या सर्व सेना मिसर देशातून निघाल्या."

तो दिवस अब्राहामाला शतकांपूर्वी भविष्यात्मत दृष्टिकोनातून दाखवलेल्या इतिहासाची परिपूर्णता होती: "तुझे संतान उपरे होऊन राहील व तेथील लोकांचे दास्य करील, आणि ते लोक चारशे वर्षे त्यांना छळतील. मग ज्या राष्ट्राचे दास्य ते करतील त्याचे मी पारिपत्य करीन, त्यानंतर ते पुष्कळ धन घेऊन तेथून निघतील" (उत्पत्ती 15:13, 14). चारशे वर्षे पूर्ण झाली होती. "आणि असे झाले की त्याच दिवशी, परमेश्वराने इस्राएलच्या मुलांना त्यांच्या सैन्यासह मिसर

देशातून बाहेर काढले." (PP 281.4).

तारे जसे त्यांच्या निर्धारित मार्गावर शांतपणे फिरतात, त्याचप्रमाणे देवाच्या योजनांमध्ये कोणतीही घाई किंवा विलंब नसतो. मोठ्या अंधाराच्या आणि धुराच्या भट्टीच्या प्रतीकांद्वारे, देवाने अब्राहामाला मिसरामधील इस्राएलच्या गुलामगिरीबद्दल सांगितले होते. त्याने स्पष्ट केले होते की, त्यांना परदेशी म्हणून चारशे वर्षे राहावे लागेल. "त्यानंतर," देव म्हणाला, "ते मोठ्या संपत्तीसह बाहेर येतील." (उत्पत्ती 15:14). या देवाच्या शब्दांविरुद्ध फारोच्या गर्विष्ठ साम्राज्याची सर्व शक्ती अगदी व्यर्थ ठरली. दैवी वचनात नेमून दिलेल्या "त्याच दिवशी," "असे झाले की परमेश्वराचे सर्व सैन्य मिसर देशातून बाहेर पडले." (निर्गम 12:41). याच प्रकारे स्वर्गाच्या सभेत ख्रिस्ताच्या येण्याची वेळ निश्चित केली होती. जेव्हा वेळेच्या मोठ्या घड्याळाने ती निश्चित वेळ दर्शविली, तेव्हा येशूचा जन्म बेथलेहेममध्ये झाला. (डी.ए. 32.1)

भविष्यवाणीचा आत्मा मिसरमधील वल्हांडणाला अब्राहामाशी केलेल्या कराराशी "त्याच दिवशी" जोडतो. निर्गम 12:41 आणि 51 मध्येही हेच सांगितले आहे. त्यानंतर, एलन व्हाईट या घटनांना पिता आणि पुत्र यांच्यातील स्वर्गातील संभाषणाशी जोडते, जिथे त्यांच्यात सनातन करार झाला होता.

स्वर्गातील या सभेत, पिता आणि पुत्राने तारणाच्या योजनेच्या वेगवेगळ्या टप्प्यांसाठी वेळ ठरवली किंवा ती पाहिली. जर निर्गमन त्याच दिवशी झाले असेल, ज्या दिवशी अब्राहामाशी करार झाला, तर हा दिवस वल्हांडणाचा होता. सैतानाच्या कपटी युक्तिवादाने मानवजात फसवली गेली असती, तर त्यांना वाचवण्यासाठी पिता आणि पुत्राने तो सनातन करार केला नसता तर, देवाने अब्राहामाशी करार करण्यासाठी वर्षाचा तोच दिवस का निवडला असता?

मानवजातीचे तारण हे नेहमीच स्वर्गाच्या सभेचे मुख्य उद्दिष्ट राहिले आहे. दयेचा करार जगाच्या निर्मितीपूर्वीच करण्यात आला होता. तो अनादीकाळापासून अस्तित्वात आहे आणि त्यालाच सनातन करार असे म्हणतात. ज्याप्रमाणे देव कधीही नव्हता असा एक क्षणही नव्हता, त्याचप्रमाणे मानवजातीवर आपली कृपा प्रकट करणे हे देवाच्या मनाला आनंददायक नव्हते असा एकही क्षण कधी नव्हता. (ए.जी. 130.2)

आता आपण देवाने मोशेला दिलेल्या सूचनांचे बारकाईने परीक्षण करूया, जेणेकरून आपल्याला निर्गमनाची आणि वल्हांडणाची नेमकी वेळ शोधता येईल.

मग परमेश्वराने मिसर देशात मोशे व अहरोन ह्यांना सांगितले की, “हा महिना तुम्हांला आरंभीचा महिना व्हावा; तुमचा हा वर्षाचा पहिला महिना व्हावा. इस्राएलाच्या सर्व मंडळीला सांगा की, ह्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी तुम्ही आपापल्या वाडवडिलांच्या घराण्यांप्रमाणे एकेका घराण्यामागे एकेक कोकरू घ्यावे; आणि एक कोकरू खपायचे नाही इतकी थोडकी माणसे कोणाच्या घराण्यात असली तर त्याने व त्याच्या घराजवळच्या शेजाऱ्याने आपल्या घराण्यातील संख्येप्रमाणे कोकरू घ्यावे; प्रत्येकाच्या आहाराच्या मानाने एक कोकरू किती माणसांना पुरेल ह्याचा हिशोब करावा. कोकरू घ्यायचे ते निर्दोष असावे. तो एक वर्षाचा नर असावा; हा नर मेंढरांतला किंवा शेरडांतला, तुम्हांला वाटेल तो घ्यावा; ह्या महिन्याच्या चौदाव्या दिवसापर्यंत तो राखून ठेवावा; आणि संध्याकाळी इस्राएल मंडळीतील लोकांनी तो वधावा. हा दिवस तुम्हांला स्मारकादाखल होईल. ह्या दिवशी तुम्ही परमेश्वरासाठी मेळा भरवून सण पाळावा; पिढ्यानपिढ्या अगदी कायमचा विधी समजून हा सण तुम्ही पाळावा. सात दिवस तुम्ही बेखमीर भाकर खावी; पहिल्याच दिवशी तुमच्या घरातील सर्व खमीर काढून टाकावे; पहिल्या दिवसापासून सातव्या दिवसापर्यंत जो कोणी खमिराची भाकर खाईल त्याचा इस्राएलातून उच्छेद करावा. पहिल्या दिवशी तुमचा पवित्र मेळा भरवावा; तसाच सातव्या दिवशीही पवित्र मेळा भरवावा; ह्या दोन्ही दिवशी काही काम करू नये; मात्र प्रत्येक व्यक्तीच्या खाण्या-पिण्यासंबंधाने जे काही करायचे असेल ते करावे. ह्या प्रकारे तुम्ही बेखमीर भाकरीचा सण पाळावा, कारण ह्याच दिवशी मी तुमच्या सेना मिसर देशातून बाहेर आणल्या; ह्यास्तव हा दिवस पिढ्यानपिढ्या कायमचा विधी म्हणून पाळावा. पहिल्या महिन्याच्या चौदाव्या दिवशी संध्याकाळ-पासून ते त्या महिन्याच्या एकविसाव्या दिवसाच्या संध्याकाळपर्यंत तुम्ही बेखमीर भाकरी खाव्यात. (निर्गम 12:1-6, 14-18)

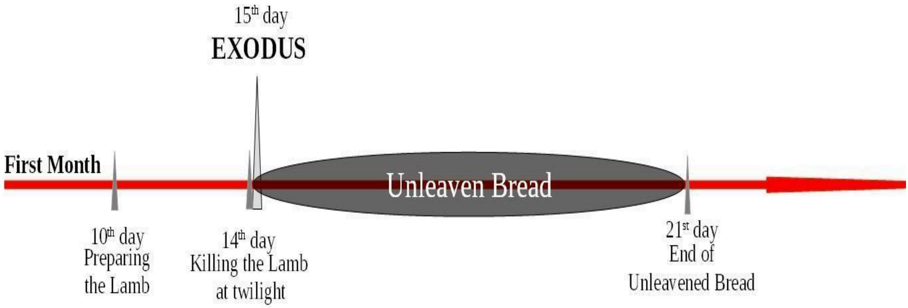

आता आपण येशूच्या वधस्तंभावरील घटनांशी याची तुलना करूया:

मग येशू वल्हांडणाच्या पूर्वी सहा दिवस बेथानीस आला. जो लाजर मेला होता व ज्याला त्याने मेलेल्यांतून उठवले होते तो तेथे होता. दुसऱ्या दिवशी सणास आलेले पुष्कळ लोक येशू यरुशलेमेस येत आहे असे ऐकून खजुरीच्या झावळ्या घेऊन त्याच्या भेटीस बाहेर निघाले आणि गजर करत म्हणाले, "होसान्ना! प्रभूच्या नावाने येणारा' इस्राएलाचा राजा 'धन्यवादित असो!' (योहान 12:1, 12-13)

आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी ख्रिस्ताने विजयीपणे यरुशलेममध्ये प्रवेश केला... जनसमुदायाने त्याला मसिहा, आपला राजा म्हणून अभिवादन केले. येशूने आतापर्यंत कधीही परवानगी न दिलेले हे आदरातिथ्य स्वीकारले. शिष्यांनाही हेच वाटले की, त्याला सिंहासनावर विराजमान होताना पाहून त्यांच्या आनंदी आशा पूर्ण होणार आहेत. जनसमुदायाला खात्री पटली होती की, त्यांच्या मुक्तीची वेळ जवळ आली आहे. त्यांनी त्यांच्या कल्पनेत रोमन सैन्याला यरुशलेमहून हाकलून लावलेले पाहिले आणि इस्राएल पुन्हा एकदा स्वतंत्र राष्ट्र बनेल असे त्यांना वाटले... येशूने आपल्या पृथ्वीवरील आयुष्यात यापूर्वी कधीही अशी सार्वजनिक मिरवणूक किंवा प्रदर्शन होऊ दिले नव्हते. त्याला याचा परिणाम स्पष्ट दिसत होता - हे त्याला वधस्तंभापर्यंत घेऊन जाईल. परंतु, स्वतःला तारणारा म्हणून सार्वजनिकरित्या सादर करण्याचा त्याचा हेतू होता. पतन पावलेल्या जगासाठी आपल्या कार्याचा कळस ठरू पाहणाऱ्या बलिदानाकडे लोकांचे लक्ष वेधण्याची

त्याची इच्छा होती. लोक वल्हांडण सण साजरा करण्यासाठी यरुशलेममध्ये एकत्र येत असताना, तो, मूळ कोकरा स्वेच्छेने स्वतःला यज्ञ म्हणून अर्पण करण्यासाठी बाजूला झाला. {डी.ए. 571.2}

बेखमीर भाकरीच्या सणाच्या पहिल्या दिवशी वल्हांडणाचा यज्ञपशू मारत असत; त्या दिवशी त्याचे शिष्य त्याला म्हणाले, “आपण वल्हांडणाचे भोजन करावे म्हणून आम्ही कोठे जाऊन तयारी करावी अशी आपली इच्छा आहे?” (मार्क 14:12)

बेखमीर भाकरीचा सण, ज्याला वल्हांडण म्हणतात, तो जवळ आला होता. तेव्हा मुख्य याजक व शास्त्री हे त्याचा घात कसा करावा ह्याविषयी विचार करत होते; कारण त्यांना लोकांची भीती वाटत होती. नंतर ज्या दिवशी वल्हांडणाचा यज्ञपशू मारायचा तो बेखमीर भाकरीचा दिवस आला. तेव्हा त्याने पेत्र व योहान ह्यांना असे सांगून पाठवले की, “आपण वल्हांडण सणाचे भोजन करावे म्हणून तुम्ही जाऊन आपल्यासाठी तयारी करा.” (लूक 22:1-2, 7-8)

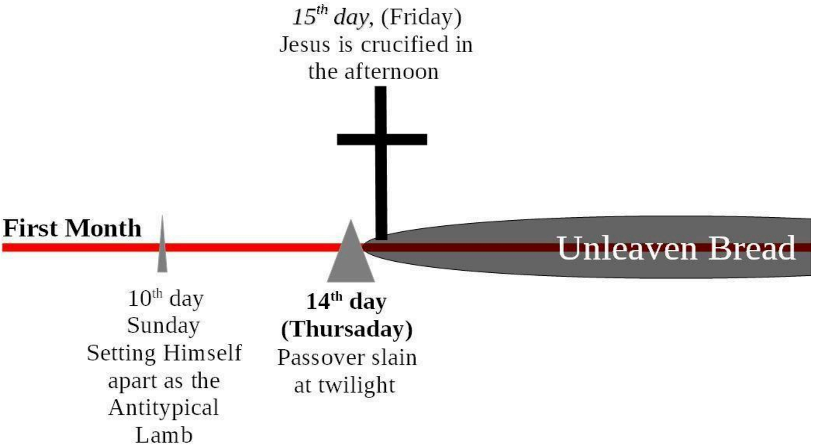
15th day, (Friday)
Jesus is crucified in the afternoon
First Month
Unleaven Bread
10th day
Sunday
Setting Himself apart as the Antitypical Lamb
14th day
(Thursaday)
Passover slain at twilight

सारांश देणारे शुभवर्तमान (मत्तय, मार्क आणि लूक) च्या नोंदीनुसार, वल्हांडणाची खरी तारीख पहिल्या महिन्याचा १४वा दिवस होती. त्या वर्षी तो दिवस गुरुवार होता, शुक्रवार नाही. याला आणखी एका गोष्टीने पाठिंबा मिळतो: ख्रिस्ताचा रविवारी, म्हणजेच आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी, विजयी प्रवेश झाला. यामुळे तो महिन्याचा १०वा दिवस ठरतो. जुन्या परंपरेनुसार, कोकरा १०व्या दिवशी निवडला जात असे आणि त्याला १४व्या दिवसापर्यंत जपून ठेवले जात असे.

इस्राएलाच्या सर्व मंडळीला सांगा की, ह्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी तुम्ही आपापल्या वाडवडिलांच्या घराण्यांप्रमाणे एकेका घराण्यामागे एकेक कोकरू घ्यावे; (निर्गम १२:३)

ज्याप्रमाणे लोकांनी रविवारी ख्रिस्ताचा स्वीकार केला, त्यानुसार वल्हांडणाचा १४वा दिवस गुरुवार ठरतो आणि अनेक ख्रिस्ती लोक मानतात त्याप्रमाणे शुक्रवार नाही.

येशूने शिष्यांसोबत वल्हांडणाचे भोजन त्याच रात्री घेतले, जी निर्गमनाच्या वेळी इस्राएलासाठी घडलेल्या घटनेची वेळ होती.

पहिल्या यहुदी महिन्याच्या चौदाव्या दिवशी, त्याच दिवशी आणि महिन्यात, ज्या दिवशी पंधरा शतकांहून अधिक काळ वल्हांडणाचा कोकरा मारला जात होता, ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांसोबत वल्हांडण भोजन केल्यानंतर, [ख्रिस्ताने गुरुवारी वल्हांडणाचे भोजन खाल्ले, एलन व्हाईट याला 'आवीव' (Aviv) महिन्याचा १४वा दिवस म्हणतात] आपल्या मृत्यूचे स्मरण करण्यासाठी तो सण स्थापित केला, ज्यामध्ये त्याला 'देवाचा कोकरा, जो जगाचे पाप हरण करतो' असे संबोधले जाते." (GC ३९९.३)

यावरून आपण असा निष्कर्ष काढतो की पित्याने (देवाने) आपल्या पुत्राचा मृत्यू शुक्रवारसाठी ठरवला नव्हता. तर त्याने त्याला गुरुवारी आपल्या हाती दिले, जेणेकरून त्याने जगाचे पाप स्वतःवर घ्यावे. त्या रात्री, जी बायबलनुसार १५व्या दिवसाची सुरुवात होती, जेव्हा त्याच्या आत्म्यावर असह्य ओझे आले, तेव्हा जर पित्याने त्याला बळकट करण्यासाठी देवदूत पाठवला नसता, तर तो गेथसेमेनी बागेमध्येच मरण पावला असता.

तेव्हा त्याने त्यांना म्हटले, "'माझा जीव' मरणप्राय, 'अति खिन्न झाला आहे,'

तुम्ही येथे थांबा व माझ्याबरोबर जागे राहा.” (मत्तय २६:३८)

मग त्यांच्यापासून सुमारे धोंड्याच्या टप्प्याइतका तो दूर गेला; आणि त्याने गुडघे टेकून अशी प्रार्थना केली, “हे पित्या, तुझी इच्छा असली तर हा प्याला माझ्यापासून दूर कर. तरी माझ्या इच्छेप्रमाणे नको, तुझ्या इच्छेप्रमाणे होऊ दे.” तेव्हा स्वर्गातून एक देवदूत येऊन आपणाला शक्ती देताना त्याने पाहिला. मग अत्यंत विव्हळ होऊन त्याने अधिक आग्रहाने प्रार्थना केली, तेव्हा रक्ताचे मोठमोठे थेंब पडावेत असा त्याचा घाम पडत होता. (लूक २२:४१-४४)

आपल्या शिष्यांसोबत तारणारा हळू हळू गेथसेमेनी बागेकडे निघाला. वल्हांडणाचा चंद्र, पूर्ण आणि तेजस्वी, ढगविरहित आकाशातून चमकत होता... येशू शिष्यांशी गंभीरपणे बोलत होता आणि त्यांना मार्गदर्शन करत होता; पण गेथसेमेनीजवळ येताच तो अगदीच शांत झाला. या ठिकाणी त्याने अनेकदा ध्यान आणि प्रार्थनेसाठी भेट दिली होती; परंतु आपल्या शेवटच्या यातनांच्या या रात्रीइतके दुःखाने भरलेले हृदय त्याला कधीच नव्हते. आपल्या पृथ्वीवरील जीवनात तो नेहमी देवाच्या उपस्थितीच्या प्रकाशात चालला होता. सैतानाच्या आत्म्याने प्रेरित झालेल्या लोकांशी संघर्ष करताना, तो आत्मविश्वासाने म्हणू शकला, ज्याने मला पाठवले तो माझ्याबरोबर आहे; त्याने मला एकटे सोडले नाही, कारण जे त्याला आवडते ते मी सर्वदा करतो.” (योहान ८:२९). पण आता त्याला देवाच्या आधार देणाऱ्या उपस्थितीच्या प्रकाशातून बाहेर काढल्यासारखे वाटत होते. आता त्याला अपराध्यांमध्ये गणले गेले होते. पतन पावलेल्या मानवजातीचा दोष त्याला सहन करायचा होता. ज्याला पापाचे ज्ञान नव्हते, त्याच्यावर आपल्या सर्वांचे पाप लादले पाहिजे. पाप त्याला इतके भयंकर दिसले, त्याला सहन कराव्या लागणाऱ्या दोषाचे वजन इतके मोठे आहे की, त्याला भीती वाटू लागते की ते त्याला पित्याच्या प्रेमापासून कायमचे दूर करेल. {DA 685}

जगाची पापे त्याच्यावर होती. तो आपल्या पित्याच्या नियमाचा भंग करणाऱ्याच्या (अपराध्याच्या) जागी, मानवासाठी दुःख सहन करत होता. हेच परीक्षणाचे ठिकाण होते. देवाचा दैवी प्रकाश त्याच्या दृष्टीपासून दूर जात होता, आणि तो अंधाराच्या शक्तींच्या हाती जात होता. {2T 203.2}

यावरून आपल्याला स्पष्ट दिसते की, ख्रिस्त गुरुवारी रात्री अंधकाराच्या शक्तींच्या हाती दिला गेला. हीच ती वेळ होती जेव्हा ख्रिस्ताला शत्रूंना सोपवण्यात आले. वल्हांडणाच्या खऱ्या वेळेनुसार विचार केल्यास, येशू खरोखरच

तीन दिवस आणि तीन रात्री पृथ्वीच्या हृदयात (म्हणजेच कबरेत) होता.

Thursday (Abib 14th)			Friday (Abib 15th)		Sabbath (Abib 16th)		Sunday (Abib 17th)	
Night	Day		Night	Day	Night	Day	Night	Day
		Slaying the Passover at 15:00	Unleavened Bread 1st day		Unleavened Bread 2nd day		Unleavened Bread 3rd day	

*A day in the Bible starts from the night (Gen 1:8; Lev 23:32; Luke 23:54; Mark 1:21, 32)

"For just as Jonah was three days and three nights in the belly of the great fish, so will the Son of Man be three days and three nights in the heart of the earth." Matthew 12:40

पित्याने आपल्या पुत्राला (येशूला) सामर्थ्य दिले, कारण जर त्याचा गेथसेमेनीमध्येच मृत्यू झाला असता, तर आपल्या पापांनी देवाच्या पुत्राचे काय केले हे कोणालाही दिसले नसते. त्यानंतरच्या दिवशी, म्हणजे शुक्रवारी, आपल्या पतन पावलेल्या स्वभावाने त्याच्यावर काय परिणाम केला हे आपण खऱ्या अर्थाने दाखवून दिले. येशू शब्बाथच्या दिवशी कबरेत विसावला आणि रविवारी सकाळी, पहाट होण्यापूर्वी, त्याचे पित्याने पुनरुत्थान केले:

मग आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी मोठ्या पहाटेस, आपण तयार केलेली सुगंधी द्रव्ये घेऊन त्या कबरेजवळ आल्या. तेव्हा कबरेवरून धोंड लोटलेली आहे असे त्यांना आढळले. त्या आत गेल्यावर त्यांना [प्रभू येशूचे] शरीर सापडले नाही. (लूक २४:१-३)

आठवड्याच्या पहिल्या दिवसाची रात्र हळू हळू सरत होती. पहाट होण्यापूर्वीची सर्वात गडद वेळ आली होती... "आणि पाहा, मोठा भूकंप झाला: कारण परमेश्वराचा दूत स्वर्गातून खाली आला." देवाच्या पूर्ण कवचाने सुसज्ज असलेला हा देवदूत स्वर्गातून निघाला... सैनिकांनी त्याला दगड एका लहानशा खड्याप्रमाणे बाजूला करताना पाहिले आणि त्याला 'देवाच्या पुत्रा, बाहेर ये; तुझा पिता तुला बोलावतो' असे बोलताना ऐकले. {डी.ए. ७७९}

गुरुवार दुपारपासून मोजणी सुरू केल्यास, आपल्याला तीन दिवस आणि तीन रात्री मिळतात, जसे तारणाऱ्याने (येशूने) भविष्यवाणी केली होती. हे दर्शवते की अबीब महिन्याच्या १४व्या दिवसाच्या शेवटी आणि १५व्या दिवसाच्या सुरुवातीला घडलेल्या घटना, म्हणजे खऱ्या वल्हांडणानंतरचे प्रसंग, केवळ आपल्या पापांनी ख्रिस्तावर काय परिणाम केला याची शारीरिक अभिव्यक्ती होती. याचा अर्थ असा नाही की पित्याने आपल्या पुत्राला शुक्रवारी दुपारी वधस्तंभावर मारले.

हे मिसरमधील वल्हांडणाच्या रात्री काय घडले हे समजून घेण्यासाठी महत्त्वाचे आहे. देवाने मिसरमधील आपल्या प्रथमजन्मलेल्या पुत्रांचा त्याग केला, त्यांना मारले नाही. प्रकार आणि प्रतिप्रकार समान असले पाहिजेत

न्यायासंबंधीचे मानवी विचार यहुद्यांच्या वल्हांडणाच्या वेळेत प्रतिबिंबित झाले, जसे योहानाने व्यक्त केले आहे. कारण त्यांनी गणनेची वेगळी पद्धत स्वीकारली होती आणि त्यांचे वल्हांडण मूळ वल्हांडणानंतर एक दिवस उशिरा होते. त्यांच्या वेळेनुसार काय घडले ते लक्षात घ्या:

नंतर त्यांनी येशूला कयफाकडून सरकारवाड्यात नेले, तेव्हा सकाळ होती आणि आपणांस विटाळ होऊ नये, वल्हांडणाचे भोजन करता यावे, म्हणून ते स्वतः सरकारवाड्यात गेले नाहीत. (योहान १८:२८)

मुख्य याजक व त्यांचे कामदार त्याला पाहून ओरडून म्हणाले, “ह्याला वधस्तंभावर खिळा, वधस्तंभावर खिळा.” पिलात त्यांना म्हणाला, “तुम्हीच त्याला नेऊन वधस्तंभावर खिळा, कारण मला त्याच्या ठायी अपराध दिसत नाही.” यहूद्यांनी त्याला उत्तर दिले, “आम्हांला नियमशास्त्र आहे; आणि त्या शास्त्राप्रमाणे हा मेला पाहिजे, कारण ह्याने स्वतःला देवाचा पुत्र केले.” (योहान १९:६-७)

हे ऐकून पिलाताने येशूला बाहेर आणले आणि तो फरसबंदी नावाच्या जागी न्यायासनावर बसला. इब्री भाषेत ह्या जागेला गब्बाथा म्हणतात. तेव्हा वल्हांडणाच्या तयारीचा दिवस असून सुमारे सहावा तास होता. तेव्हा त्याने यहूद्यांना म्हटले, “पाहा, तुमचा राजा!” ह्यावरून ते ओरडले, “त्याची वाट लावा, त्याची वाट लावा, त्याला वधस्तंभावर खिळा!” पिलात त्यांना म्हणाला, “मी तुमच्या राजाला वधस्तंभावर खिळावे काय?” मुख्य याजकांनी उत्तर दिले, “कैसरावाचून आम्हांला कोणी राजा नाही.” मग त्याने त्याला वधस्तंभावर खिळण्याकरता त्यांच्या स्वाधीन केले. (योहान १९:१३-१६)

योहानचे संपूर्ण पुस्तक (योहान ५:१; ६:४; ७:२) यहुद्यांच्या सणांबद्दल बोलते, आणि वल्हांडणाची वेळ फक्त याच शुभवर्तमानात वेगळी आढळते. यावरून आपल्याला दिसते की, येशूला मानवनिर्मित दिवशी आणि मानवनिर्मित न्यायाने देहदंडाची शिक्षा सुनावण्यात आली होती. याचा पित्याच्या वल्हांडणाच्या तत्त्वांशी काहीही संबंध नव्हता. आपण हे लक्षात घेतो की जुन्या करारात कोकरा १४व्या दिवसाच्या दुपारी अर्पण केला जात होता, परंतु मिसरमधील पहिले पुत्र महिन्याच्या १५व्या दिवसाच्या रात्री मारले गेले. त्यामुळे, पुन्हा एकदा 'प्रकार' आणि 'प्रति-प्रकार' त्याच दिवशी कार्य करत आहेत, असे दिसते.

फारो त्याच्या हृदयाची कठोरता प्रकट करतो

परूश्यांनी ख्रिस्ताला ठार मारल्यानंतर, त्यांना त्याला कायमचे कबरेत बंदिस्त करायचे होते. त्याचप्रमाणे, फारोने आणि मिसरी लोकांनी, मोशे व अहरोन यांच्या विनंत्यांद्वारे ख्रिस्ताला नाकारल्यानंतर (हा नकार त्यांच्या प्रथम जन्मलेल्या पुत्रांच्या मृत्यूमध्ये स्पष्ट झाला), त्यांना इस्राएली लोकांना पुन्हा गुलाम बनवून ख्रिस्ताला बंदिस्त करायचे होते. या दोन्ही कथांमधील समानता आपल्याला दाखवते की, तांबड्या समुद्रातील अनुभव हा फारोचा ख्रिस्ताला कायमचा दफन करण्याचा प्रयत्न होता.

इस्राएल लोक पळून गेले आहेत हे वर्तमान मिसराच्या राजाला कळले तेव्हा फारोचे व त्याच्या सेवकांचे मन त्या लोकांसंबंधाने बदलले, आणि ते म्हणू लागले की, “इस्राएल लोकांना आपल्या गुलामगिरीतून सुटून जाऊ दिले हे आम्ही काय केले?” तेव्हा त्याने आपला रथ तयार करून आपले लोक आपल्याबरोबर घेतले. त्याने सहाशे निवडक रथ व मिसरातले सर्व रथ त्यांवरील सरदारांसह बरोबर घेतले. परमेश्वराने मिसराचा राजा फारो ह्याचे मन कठीण केले आणि तो इस्राएल लोकांच्या पाठीस लागला; इस्राएल लोक तर मोठ्या धैर्याने चालले होते. मग फारोचे सर्व घोडे, रथ व स्वार ह्यांसह मिसरी सैन्याने त्यांचा पाठलाग करून पी-हहिरोथानजीक व बाल-सफोना-समोर समुद्रतीरी त्यांनी तळ दिला होता तेथे त्यांना गाठले. (निर्गम १४:५-९)

याच प्रकारे परमेश्वराने फारोचे हृदय कठोर केले. देवाने मोशेच्या मुखातून

मिसरच्या राजाशी संवाद साधला, त्याला आपल्या दैवी सामर्थ्याचे अत्यंत स्पष्ट पुरावे दिले; पण राजाने हट्टीपणे तो प्रकाश नाकारला, जो त्याला पश्चात्तापाकडे घेऊन गेला असता. बंडखोर राजाचे हृदय कठोर करण्यासाठी देवाने कोणतीही अलौकिक शक्ती वापरली नाही, तर फारोने सत्याचा प्रतिकार केल्यामुळे पवित्र आत्मा त्याच्यापासून दूर झाला. परिणामी, त्याने स्वतःच निवडलेल्या अंधारात आणि अविश्वासात त्याला सोडून देण्यात आले. आत्म्याच्या प्रभावाला सतत नाकारल्यामुळे, लोक स्वतःला देवापासून दूर करतात. त्यांचे मन प्रकाशित करण्यासाठी देवाकडे याहून अधिक प्रभावी साधन नाही. देवाच्या इच्छेचा कोणताही प्रकाश त्यांच्या अविश्वासात त्यांच्यापर्यंत पोहोचू शकत नाही. (द रिव्ह्यू अँड हेराल्ड, जून २०, १८८२. द एस.डी.ए. बायबल कॉमेंटरी ३:११५१.)

फारोने सर्व मानवजातीच्या पित्याच्या खऱ्या स्वभावातून येणारा प्रकाश स्वीकारण्यास नकार दिला. पश्चात्तापाच्या आवाहनाचा प्रतिकार करून, फारोने आपल्या वैयक्तिक अनुभवात ख्रिस्ताला पुनरुत्थानाच्या कोणत्याही आशेविना कायमचा वधस्तंभावर खिळवून ठेवण्याचा निर्णय घेतला. शेवटी, तो आपल्या राष्ट्रासाठी लढणाऱ्या हिंसक देवाबद्दलच्या स्वतःच्याच भ्रमात राहिला.

इस्राएल अजूनही मिसराच्या देवतांच्या ताब्यात

दुर्दैवाने, 'युद्ध करणारा देव' या प्रतिमेचा काही भाग इस्राएली लोकांच्या मनात, आणि खुद्द मोशेच्याही मनात खोलवर रुजलेला होता.

फारो नजीक येऊन ठेपला; इस्राएल लोकांनी टेहळणी करून पाहिले तर मिसरी लोक आपल्या पाठोपाठ येत आहेत असे त्यांना दिसले; तेव्हा त्यांना फार भीती वाटली. ते परमेश्वराचा धावा करू लागले. ते मोशेला म्हणाले, “मिसरात काय कबरा नव्हत्या म्हणून तू आम्हांला येथे रानात मरायला आणले? आम्हांला तू मिसरातून बाहेर आणले ते काय म्हणून? आम्ही तुला मिसरात नव्हतो का म्हणत की आम्ही आहोत ते ठीक आहोत. आम्हांला मिसरी लोकांची गुलामगिरी

करीत राहू दे? येथे रानात मरून जावे त्यापेक्षा मिसरी लोकांच्या गुलामगिरीत राहणे परवडले असते.” मोशे लोकांना म्हणाला, “भिऊ नका. स्थिर उभे राहा आणि परमेश्वर आज तुमचे जे तारण करील ते पाहा, कारण ज्या मिसरी लोकांना तुम्ही आज पाहत आहात ते पुन्हा कधीही तुमच्या नजरेस पडणार नाहीत. परमेश्वर तुमच्यासाठी लढेल; तुम्ही शांत राहा.” (निर्गम १४:१०-१४)

इस्राएल लोकांनी तक्रार केली कारण त्यांना देवाचा खरा स्वभाव माहीत नव्हता आणि ते पित्यावर व त्याच्या पुत्रावर विश्वास ठेवू शकले नाहीत. इतर राष्ट्रांप्रमाणे, त्यांच्यापर्यंत केवळ भीतीद्वारेच पोहोचता येत होते:

ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनापर्यंत, लोक क्रूर, हुकूमशहा देवांची पूजा करत होते. अगदी यहुदी मनही भीतीद्वारेच देवाजवळ येत होते, प्रेमाद्वारे नाही. पृथ्वीवरील ख्रिस्ताचे कार्य हे लोकांना दाखवणे होते की देव हुकूमशहा नाही, तर तो एक स्वर्गीय पिता आहे, जो आपल्या मुलांसाठी प्रेम आणि दयेने परिपूर्ण आहे. (मॅन्युस्क्रिप्ट १३२, १९०२).

मोशे देवाच्या गौरवाच्या सर्वात जवळ होता, तरीही तो आपल्या काळाच्या विचारांच्या पलीकडे जाऊन मिसरी लोकांना इस्राएलापेक्षा पित्याची कमी प्रिय लेकरे समजू शकला नाही. परंतु परमेश्वराने "अज्ञानाच्या काळाकडे" (प्रेषितांची कृत्ये १७:३०) दुर्लक्ष केले, जेणेकरून तो लोखंडी भट्टीतून (अनुवाद ४:२०) काही लोकांना वाचवू शकेल आणि नंतर त्यांना आपल्या गौरवाच्या उपस्थितीसमोर निर्दोषपणे सादर करू शकेल (यहूदा १:२४). असे केल्याने ते सर्व राष्ट्रांसमोर या सत्याची साक्ष देतील आणि मानवजातीच्या राष्ट्रांमधील आपला ज्येष्ठ पुत्र म्हणून त्यांना आशीर्वाद देतील. वाळवंटातील ४० वर्षांच्या प्रशिक्षणानंतर मोशेसाठी, केवळ युद्धाद्वारे इस्राएलला वैयक्तिक मुक्ती देण्याची त्याची योजना सोडून देणेच नव्हे, तर नैसर्गिक माणसाची संकुचित आणि राष्ट्रवादी विचारसरणी त्यागणेही खूप कठीण होते.

मिसरच्या शाळांमध्ये मोशेला सर्वोच्च नागरी आणि लष्करी प्रशिक्षण मिळाले.

तो अतिशय आकर्षक व्यक्तिमत्त्वाचा, रुबाबदार, सुशिक्षित आणि राजेशाही थाटाचा होता, तसेच एक प्रसिद्ध लष्करी नेता म्हणून तो राष्ट्राचा अभिमान बनला होता... मोशे अजूनही आपल्या जीवनाच्या महान कार्यासाठी तयार नव्हता. त्याला अजून दैवी शक्तीवर अवलंबून राहणे शिकायचे होते. त्याने देवाचा उद्देश चुकीचा समजला होता. त्याची इस्राएलला शस्त्रबळाने मुक्त करण्याची आशा होती. यासाठी त्याने सर्व काही धोक्यात घातले, पण तो अपयशी ठरला. पराभवात आणि निराशेमध्ये तो परदेशी भूमीत एक निर्वासित आणि भटक्या बनला. {Ed ६२}

मोशेला वाटले होते की इस्राएलचे लोक युद्धाने वाचवले जातील आणि तो हिब्रू सैन्याच्या प्रमुख स्थानी उभा राहून मिसरी सैन्याविरुद्ध युद्ध करेल आणि आपल्या बांधवांना जुलुमाच्या बंधनातून मुक्त करेल. (1SP १६५.१)

मोशे आपल्या समजुतीबाबत उर्वरित इस्राएलपेक्षा खूप पुढे होता. जरी इस्राएली लोकांना शारीरिकरित्या मिसरमधून बाहेर काढले गेले असले, तरी ख्रिस्त त्यांच्या जीवनात अजूनही उठवला गेला नव्हता. जेव्हा त्यांनी मिसऱ्यांना आपल्या दिशेने येताना पाहिले, तेव्हा त्यांनी हेच दाखवून दिले की ते अजूनही विश्वासाच्या बाबतीत 'मृत' होते.

फारोचे सैन्य जसजसे जवळ येऊ लागले, तसतसे मिसराचे सैन्य पूर्ण वेगाने त्यांचा पाठलाग करत असल्याचे दिसले. इस्राएली लोकांच्या हृदयात भीती भरली. काहींनी परमेश्वराकडे हाक मारली, परंतु बहुसंख्य लोक मोशेजवळ आपल्या तक्रारी घेऊन धावले: "मिसरमध्ये कबरी नव्हत्या म्हणून तू आम्हाला वाळवंटात मरायला आणले? तू आम्हाला मिसरमधून बाहेर काढून असे का केलेस?" इस्राएली लोकांना परमेश्वरासमोर थांबवून ठेवणे सोपे नव्हते. शिस्त आणि आत्म-नियंत्रणाच्या अभावामुळे ते हिंसक बनले. त्यांना वाटले की ते लवकरच आपल्या जुलूम करणाऱ्यांच्या हाती पडतील, आणि त्यांचे आक्रोश आणि विलाप मोठ्याने ऐकू येत होते. ढगांच्या अद्भुत स्तंभाला देवाचे पुढे जाण्याचे संकेत म्हणून मानले जात होते; परंतु आता ते आपापसात प्रश्न विचारू

लागले की हे कदाचित काही मोठ्या आपत्तीचे संकेत असू शकते; कारण त्याने त्यांना पर्वताच्या चुकीच्या बाजूने, एका दुर्गम मार्गावर नेले नव्हते काय? अशा प्रकारे देवाचा दूत त्यांच्या भयभीत मनाला आपत्तीचा दूत म्हणून दिसला. {पीपी २८४}

या कथेत आपल्याला त्या लोकांशी समानता दिसते, जे ख्रिस्ताच्या मृत्यूनंतर कबरीतून बाहेर आले, पण त्यांचे पुनरुत्थान अजून झाले नव्हते.

तेव्हा पाहा, पवित्रस्थानातील पडदा वरपासून खालपर्यंत फाटून दुभागला, भूमी कापली, खडक फुटले; थडगी उघडली, आणि निजलेल्या पवित्र जनांतील पुष्कळ जणांची शरीरे उठवली गेली; आणि ते त्यांच्या पुनरुत्थानानंतर, थडग्यांतून निघून पवित्र नगरात गेले आणि अनेकांना दिसले. (मत्तय २७:५१-५३)

अनेक शरीरे. केवळ मत्तयानेच येशूच्या वधस्तंभाच्या आणि पुनरुत्थानाशी संबंधित या घटनेची नोंद केली आहे. स्तोत्रसंहिता ६८:१८; इफिसकर ४:८ शी तुलना करा. हे लक्षात घेतले पाहिजे की ख्रिस्ताच्या मृत्यूच्या वेळी कबरी उघडल्या गेल्या असल्या तरी, पुनरुत्थित संतजण येशूचे पुनरुत्थान होईपर्यंत उठले नाहीत (मत्तय २७:५३). एस.डी.ए. बायबल कॉमेंटरी, मत्तय २७:५२.

मोशेमध्ये बाप्तिस्मा

जोपर्यंत इस्राएलचा विश्वास केवळ मोशेमार्फत देवाने दाखवलेल्या दृश्य प्रमाणांवर अवलंबून होता, तोपर्यंत त्यांना देवाच्या नियमांनुसार खऱ्या अर्थाने जगण्यासाठी प्रभूला त्यांना नवीन जीवनाकडे आणणे पुरेसे नव्हते:

पण जर अब्राहामाच्या करारामध्ये तारणाचे वचन होते, तर मग सिनाई पर्वताजवळ दुसरा करार का करण्यात आला? त्यांच्या गुलामगिरीत, लोकांनी देवाबद्दलचे आणि अब्राहामाच्या कराराच्या तत्त्वांबद्दलचे ज्ञान मोठ्या प्रमाणात गमावले होते. त्यांना मिसरमधून मुक्त करताना, देवाने त्यांना आपले सामर्थ्य आणि दया प्रकट करण्याचा प्रयत्न केला, जेणेकरून त्यांना त्याच्यावर प्रेम

करण्यास आणि त्याच्यावर विश्वास ठेवण्यास प्रवृत्त केले जाईल. त्याने त्यांना तांबड्या समुद्राजवळ आणले—जिथे, मिसरी लोकांनी पाठलाग केल्यामुळे, सुटका अशक्य वाटत होती—जेणेकरून त्यांना त्यांची पूर्ण असहायता आणि दैवी मदतीची गरज याची जाणीव होईल; आणि मग त्याने त्यांना मुक्ती दिली. यामुळे ते देवावरील प्रेम आणि कृतज्ञतेने भरले गेले आणि त्याच्या मदतीच्या सामर्थ्यावर त्यांना विश्वास बसला. त्याने त्यांना तात्पुरत्या गुलामगिरीतून मुक्त करणारा म्हणून स्वतःशी जोडले. {पीपी ३७१.२}

पण त्यांच्या मनावर आणखी एक मोठे सत्य बिंबवायचे होते. मूर्तीपूजा आणि भ्रष्टाचाराच्या गर्दीत राहत असल्यामुळे, त्यांना देवाच्या पवित्रतेची (स्वभावाची), त्यांच्या स्वतःच्या हृदयातील पापाची अत्यंत वाईटपणाची, देवाच्या नियमांचे पालन करण्याची त्यांची स्वतःची पूर्ण असमर्थता, आणि तारणाऱ्याची त्यांची गरज यांची खरी कल्पना नव्हती. हे सर्व त्यांना शिकवले पाहिजे. {पीपी ३७१.३}

आध्यात्मिक दृष्टिकोनातून पाहिल्यास, इस्राएली लोक अशी शरीरे होती ज्यांनी मिसरची कबर उघडली होती. पण इस्राएल तांबड्या समुद्रातून चालत असताना, त्यांना मोशेच्या विश्वासात बाप्तिस्मा मिळाला आणि प्रथमच त्यांनी देवावर विश्वास व्यक्त करण्यास सुरुवात केली.

बंधुजनहो, आपले पूर्वज सर्वच मेघाखाली होते आणि समुद्रातून ते सर्व पार गेले; 2मेघ व समुद्र ह्यांच्या द्वारे मोशेमध्ये त्या सर्वांचा बाप्तिस्मा झाला; (१ करिंथकर १०:१-२)

त्याने [देवाने] त्यांना इतर कोणत्याही मार्गाने वाचवले असते, पण त्याने ही पद्धत निवडली, जेणेकरून त्यांच्या विश्वासाची परीक्षा घेता येईल आणि त्याच्यावरील त्यांचा विश्वास दृढ होईल. ...अगदी पाण्यापर्यंत चालत जाऊन, त्यांनी दाखवले की त्यांनी मोशेने सांगितलेले देवाचे वचन मानले. {पीपी २९०.१}

बाप्तिस्मा हे मृत्यू आणि पुनरुत्थानाचे प्रतीक आहे आणि तांबड्या समुद्राच्या अनुभवात, इस्राएल त्यांच्या पूर्वीच्या गुलामगिरीतून मुक्त होऊ लागले आणि विश्वासाचे बीज त्यांच्यामध्ये आता रुजले, कारण त्यांनी मोशेचे गीत एकत्र गायले.

एका रात्रीने अत्यंत भयानक संकटातून पूर्ण मुक्ती दिली. तो विशाल, असहाय्य जनसमुदाय—युद्धाची सवय नसलेले दास, स्त्रिया, मुले आणि गुरेढोरे,

ज्यांच्यासमोर समुद्र होता आणि मागे मिसराचे शक्तिशाली सैन्य पाठलाग करत होते–त्यांनी पाहिले की त्यांच्यासाठी पाण्यातून मार्ग खुला झाला आहे आणि अपेक्षित विजयाच्या क्षणी त्यांचे शत्रू त्यात बुडाले आहेत. केवळ यहोवानेच त्यांना मुक्ती दिली होती, आणि कृतज्ञता व विश्वासाने त्यांची हृदये त्याच्याकडे वळली. त्यांच्या भावना स्तुतीच्या गाण्यांतून व्यक्त झाल्या. देवाचा आत्मा मोशेवर विसावला, आणि त्याने लोकांना विजयाच्या कृतज्ञता गीतामध्ये मार्गदर्शन केले, जे मानवाला ज्ञात असलेल्या सर्वात प्राचीन आणि सर्वात उदात्त गीतांपैकी एक आहे. {पीपी २८८}

इस्राएल लोकांसाठी तांबड्या समुद्रातील घटना ही एका नवीन जन्माच्या अनुभवाची एक मोठी संधी होती. देवाचा खरा स्वभाव समजून घेण्यासाठी, त्यांना त्या क्षणापर्यंत मिळालेल्या ज्ञानानुसार त्याच्यावर विश्वास ठेवणे आवश्यक होते. जर त्यांनी विश्वास ठेवला असता की, ज्या प्रभूने त्यांना मिसरमधून चमत्काराने बाहेर आणले, तो त्यांना त्यांच्या छळणाऱ्यांपासून वाचवण्यासही सक्षम आहे, तर त्यांचा विश्वास अधिक वाढला असता आणि त्यामुळे त्यांना पित्याचा स्वभाव अधिक चांगल्या प्रकारे समजून घेता आला असता व तो त्यांच्या जीवनात प्रतिबिंबित करता आला असता. परंतु, तांबड्या समुद्राच्या अनुभवात पेरलेली बीजे जवळजवळ सर्व इस्राएल लोकांसाठी कायमस्वरूपी फळ देऊ शकली नाहीत. याच पिढीची संपूर्ण कथा स्पष्टपणे दाखवून देते की त्यांना मनापासून प्रभूचे अनुसरण करायचे नव्हते:

तुम्हांला हे सर्व ठाऊकच आहे, तरी तुम्हांला ह्याची आठवण करून द्यावी अशी माझी इच्छा आहे; ते हे की, प्रभूने मिसर देशातून आपल्या लोकांना निभावून नेले, आणि जे विश्वासहीन झाले त्यांचा नाश केला; (यहूदा १:५)

त्यांच्या वाळवंटातील प्रवासाचा काळ संपल्यावर, "लोक कादेशमध्ये राहिले." (गणना २०:१). येथे मिरियम मरण पावली आणि तिला दफन करण्यात आले. तांबड्या समुद्राच्या किनाऱ्यावरील आनंदाच्या दृश्यापासून ते वाळवंटातील त्या कबरेपर्यंत, जिथे आयुष्यभर भटकंतीचा शेवट झाला–हे लाखो लोकांचे नशीब होते, जे मोठ्या आशा घेऊन मिसरमधून बाहेर आले होते. पापाने त्यांच्या ओठातून आशीर्वादाचा प्याला हिसकावून घेतला. पुढची पिढी हा धडा शिकेल काय? {ईपी २८७.५}

या पिढीने स्वतःला येशूचे अनुसरण करण्यास तयार नसल्याचे दाखवून दिले.

लोकांनी मोशेच्या अनुभवाची चव घेतली आणि त्यात बाप्तिस्मा घेतला, आणि यामुळे त्यांना पूर्णपणे ख्रिस्ताकडे येण्याचा मार्ग मोकळा झाला होता. जर त्यांनी विश्वासात पुढे वाटचाल केली असती, तर त्यांना खऱ्या अर्थाने नवीन जन्माचा अनुभव आला असता.

बंधुजनहो, आपले पूर्वज सर्वच मेघाखाली होते आणि समुद्रातून ते सर्व पार गेले; मेघ व समुद्र ह्यांच्या द्वारे मोशेमध्ये त्या सर्वांचा बाप्तिस्मा झाला; त्या सर्वांनी एकाच प्रकारचे आध्यात्मिक अन्न सेवन केले; आणि ते सर्व तेच आध्यात्मिक पाणी प्याले. कारण ते आपल्यामागे चालणाऱ्या आध्यात्मिक खडकातून पीत होते; तो खडक तर ख्रिस्त होता. ह्या गोष्टींविषयी तुम्ही अजाण असावे अशी माझी इच्छा नाही. तरी त्यांच्यापैकी बहुतेकांविषयी देव संतुष्ट नव्हता; ह्यामुळे 'त्यांचा रानात नाश झाला.' (१ करिंथकर १०:१-५)

त्याच्या ठायी तुमची सुंताही झाली आहे, परंतु ती माणसांच्या हातून झालेली नाही, तर तुम्ही आपला दैहिक स्वभाव झुगारून दिल्याने ख्रिस्ताच्या सुंतेच्या द्वारे तुमची सुंता झाली. तुमचा बाप्तिस्मा झाला तेव्हा तुम्ही त्याच्याबरोबर पुरले गेलात, आणि ज्याने त्याला मेलेल्यांतून उठवले त्या देवाच्या कृतीवरील विश्वासाच्या द्वारे त्याच्याबरोबर उठवलेही गेलात. जे तुम्ही आपल्या अपराधांनी व देहस्वभावाची सुंता न झाल्याने मेलेले होता त्या तुम्हांला त्याने त्याच्याबरोबर जिवंत केले, त्याने आपल्या सर्व अपराधांची क्षमा केली; आपल्याविरुद्ध असलेले म्हणजे आपल्याला प्रतिकूल असलेले विधींचे ऋणपत्र त्याने खोडले व वधस्तंभाला खिळून त्याने ते रद्द केले. (कलस्सैकर २:११-१४)

पिता आणि ख्रिस्त लोकांना तांबड्या समुद्राजवळ पोहोचण्यापूर्वीच क्षमा करण्यास तयार होते, परंतु त्यांच्या मनात देवाच्या स्वभावाबद्दल असलेल्या कल्पनांमुळे ते यावर विश्वास ठेवण्यास तयार नव्हते. पित्याबद्दलच्या त्यांच्या पापमय विचारांमुळे, ज्यामध्ये ते त्याला 'नाश करणारा' मानत होते, आणि हीच त्यांच्याविरुद्ध कर्जाची नोंद झाली, यामुळे त्यांना त्याची क्षमा पूर्णपणे स्वीकारता आणि त्यावर विश्वास ठेवता आला नाही.

समुद्रातील देवाची वाट: जशी पवित्रस्थानातील वाट!

इस्राएली लोकांचा विश्वास इतका कमकुवत होता की, देवाच्या उपस्थितीचे दृश्य प्रतीक असलेला अग्नीचा खांब, त्यांच्या आणि मिसरी लोकांच्या मध्ये येईपर्यंत ते परमेश्वरावर विश्वास ठेवू शकले नाहीत. मोशेच्या विश्वासाचीही परीक्षा वेगळ्या स्तरावर झाली; त्याला देवाच्या इस्राएलला मुक्त करण्याच्या पद्धतीबद्दल अधिक समजून घेण्याची अपेक्षा होती आणि हे बळाच्या नियमांनुसार नसून, त्याच्या प्रेमाच्या स्वभावाशी सुसंगत असावे:

पण आता, मिसराचे सैन्य त्यांच्या जवळ येत असताना, त्यांना सहज शिकार मानत असताना, ढगाचा खांब आकाशात वर गेला, इस्राएली लोकांवरून पुढे सरकला आणि त्यांच्या व मिसराच्या सैन्यामध्ये उतरला. पाठलाग करणाऱ्या आणि ज्यांचा पाठलाग केला जात होता, त्यांच्यामध्ये अंधाराची भिंत उभी राहिली. मिसराचे लोक हिब्रूंचा तळ आता पाहू शकत नव्हते आणि त्यांना थांबण्यास भाग पाडले गेले. पण जसजसा रात्रीचा अंधार गडद होत गेला, तसतशी ढगाची भिंत हिब्रूंसाठी एक मोठा प्रकाश बनली, ज्यामुळे संपूर्ण तळावर दिवसासारखा प्रकाश पसरला. {पीपी २८४.३}

तेव्हा इस्राएलच्या हृदयात आशा परतली. आणि मोशेने परमेश्वराकडे आपले तोंड उघडले. “आणि परमेश्वर मोशेला म्हणाला, ‘तू मला का हाका मारत आहेस? इस्राएलच्या मुलांना सांग की त्यांनी पुढे जावे. पण तू आपली काठी उचल आणि समुद्रावर आपला हात पसरव आणि त्याला विभाजित कर: आणि इस्राएलचे लोक समुद्राच्या मध्यभागातून कोरड्या जमिनीवरून जातील.’” {पीपी २८७.१}

मिसरामधील संकटांद्वारे, मोशेला परमेश्वराच्या स्वभावाच्या ज्ञानात प्रगती करण्याची संधी मिळाली. त्याला हे अधिक पूर्णपणे समजून घ्यावे लागले की, काठीचे सापात रूपांतर होणे म्हणजे परमेश्वराचा स्वभाव निसर्गाच्या सामर्थ्याने प्रकट होणार नाही, तर केवळ त्याचे सामर्थ्य प्रकट होईल. मोशे आणि एलिया, इस्राएलाचे महान नेते, हे देवाच्या लोकांना आध्यात्मिक घसरणीतून बाहेर काढण्यासाठी देवाचे साधन होते. हे परमेश्वराच्या सामर्थ्याने, निसर्गाच्या घटकांद्वारे प्रकट झाले, परंतु ते त्याच्या स्वभावाशी सुसंगत नव्हते. मोशे आणि एलिया या दोघांनाही, इस्राएलला त्यांच्या धर्मत्याग आणि गुलामगिरीतून मुक्त करण्याच्या सामर्थ्याच्या सर्वात मोठ्या प्रदर्शनानंतर, ४० दिवस अलौकिकरित्या पोसण्यात आले आणि त्यांना त्याच पर्वतावर, ज्याला सिनाई किंवा होरेब म्हटले

जाते (निर्गम २४:१६-१८; ३४:२८; १ राजे १९:८), परमेश्वराचा गौरव पाहण्यासाठी तयार करण्यात आले. मोशेच्या बाबतीत, त्याला देवाच्या प्रेमळ व दयाळू स्वभावाच्या संदर्भात, दगडाच्या पाटीवर कोरलेल्या दहा आज्ञांच्या खऱ्या अर्थाच्या प्रकटीकरणासमोर नतमस्तक होण्यासाठी प्रेरित करण्यात आले:

तेव्हा मोशेने पहिल्या पाट्यांसारख्या दोन दगडी पाट्या घडल्या आणि सकाळीच उठून त्या हाती घेऊन परमेश्वराच्या आज्ञेप्रमाणे तो सीनाय पर्वतावर चढून गेला. तेव्हा परमेश्वर मेघातून उतरला व तेथे त्याच्याजवळ उभा राहिला, आणि त्याने ‘परमेश्वर’ ह्या नावाची घोषणा केली. परमेश्वराने त्याच्या समोरून जाताना अशी घोषणा केली : “परमेश्वर, परमेश्वर, दयाळू व कृपाळू देव, मंदक्रोध, दयेचा व सत्याचा सागर, हजारो जणांवर दया करणारा, अन्याय, अपराध व पाप ह्यांची क्षमा करणारा, (पण अपराधी जनांची) मुळीच गय न करणारा, असा तो वडिलांच्या दुष्टाईबद्दल पुत्रपौत्रांचा तिसऱ्या व चौथ्या पिढीपर्यंतही समाचार घेतो.” तेव्हा मोशेने त्वरा करून भूमीपर्यंत लवून नमन केले;(निर्गम ३४:४-८)

एलियाच्या बाबतीत, होरेब पर्वतावर, त्याला बालच्या संदेष्ट्यांशी केलेल्या त्याच्या हिंसक व्यवहारात आणि देवाने अग्नीद्वारे उत्तर देणाऱ्या देवाच्या रूपात त्याला प्रकट होण्याची अपेक्षा करताना, परमेश्वराचे सामर्थ्य आणि त्याचा स्वभाव यांच्यातील फरक शिकवला गेला.

योहानाला तेच सत्य प्रकट झाले जे एलियाला वाळवंटात आले होते, जेव्हा "मोठा सुसाट्याचा वारा सुटून डोंगर विदारत व खडक फोडत होता; पण त्या वाऱ्यात परमेश्वर नव्हता. वारा सुटल्यानंतर भूमिकंप झाला; पण त्या भूमिकंपातही परमेश्वर नव्हता. भूमिकंपानंतर अग्नी प्रकट झाला; पण त्या अग्नीतही परमेश्वर नव्हता; त्या अग्नीनंतर शांत, मंद वाणी झाली. (१ राजे १९:११, १२). त्याचप्रमाणे येशूला आपले कार्य शस्त्रांच्या संघर्षाने आणि सिंहासने व राज्यांच्या उलथापालथीने नव्हे, तर दयेच्या आणि आत्मत्यागाच्या जीवनाने माणसांच्या हृदयाशी बोलून करायचे होते. {डी.ए. २१७.२}

तारणाऱ्याच्या शिष्यांप्रमाणे, बाप्तिस्मा करणाऱ्या योहानालाही ख्रिस्ताच्या राज्याचे स्वरूप समजले नाही. येशूने दाविदाचे सिंहासन स्वीकारावे अशी अपेक्षा त्याने केली; आणि जसजसा वेळ गेला आणि तारणाऱ्याने राजाच्या अधिकाराचा कोणताही दावा केला नाही, तसतसा योहान गोंधळून अस्वस्थ झाला. त्याने लोकांना सांगितले होते की प्रभूसाठी मार्ग तयार होण्यासाठी, यशयाची भविष्यवाणी पूर्ण झाली पाहिजे; पर्वत आणि टेकड्या खाली आणल्या पाहिजेत, वाकडे मार्ग सरळ केले पाहिजे, आणि खडबडीत जागा सपाट केल्या पाहिजेत. त्याने मानवी अभिमानाची आणि सामर्थ्याची उच्च स्थाने खाली आणण्याची अपेक्षा केली होती. त्याने मसिहाला असा एक म्हणून दाखवले होते ज्याच्या हातात सूप आहे, आणि जो आपले मळे पूर्णपणे स्वच्छ करेल, जो गहू आपल्या कोठारात गोळा करेल, आणि कोंडा अविनाशी अग्नीने जाळून टाकेल. संदेष्टा एलियाप्रमाणे, ज्याच्या आत्म्यात आणि सामर्थ्यात तो इस्राएलमध्ये आला होता, त्याने परमेश्वराला अग्नीद्वारे उत्तर देणाऱ्या देवाच्या रूपात प्रकट करण्याची अपेक्षा केली. {डी.ए. २१५.२}

मोशेचा संबंध पाण्याशी जोडला गेला, कारण त्याला पाण्यातून बाहेर काढण्यात आले, त्याने इस्राएलला त्यातून मार्गदर्शन केले आणि त्यांना वाळवंटात पाणी दिले. एलियाचा संबंध अग्नीशी जोडला गेला, कारण त्याने दोन वेळा स्वर्गातून अग्नी खाली बोलावला आणि त्याला अग्निमय रथातून स्वर्गात नेण्यात आले. अशा प्रकारे मोशे आणि एलिया संपूर्ण शास्त्राचे, नियमशास्त्र आणि संदेष्ट्यांचे, जुन्या आणि नव्या कराराचे प्रतीक बनले, जे परमेश्वराची साक्ष देतात:

फिलिप्पाला नथनेल भेटल्यावर तो त्याला म्हणाला, “ज्याच्याविषयी मोशेने नियमशास्त्रात लिहिले व संदेष्ट्यांनी लिहिले तो म्हणजे योसेफाचा मुलगा येशू

नासरेथकर आम्हांला सापडला आहे." (योहान १:४५)

माझे दोन साक्षी ह्यांना मी अधिकार देईन आणि ते तरट पांघरून एक हजार दोनशे साठ दिवस संदेश सांगतील." 'पृथ्वीच्या प्रभूसमोर उभी असणारी जैतुनाची दोन झाडे' व 'दोन समया' ही ते आहेत. त्यांना कोणी उपद्रव करू पाहिल्यास 'त्यांच्या तोंडांतून अग्नी निघून त्यांच्या वैऱ्यांना खाऊन टाकतो;' (एलिया) कोणी त्यांना उपद्रव करण्याची इच्छा धरल्यास त्याला ह्याचप्रमाणे जिवे मारण्यात यावे. त्यांच्या संदेश सांगण्याच्या दिवसांत 'पाऊस पडू नये' म्हणून आकाश बंद करण्याचा त्यांना अधिकार दिलेला आहे; 'पाण्याचे रक्त करण्याचा' (मोशे) अधिकार त्यांना पाण्यावर आहे, आणि वाटेल तेव्हा पृथ्वीला 'सर्व पीडांनी पीडित करण्याचाही' त्यांना अधिकार आहे. (प्रकटीकरण ११:३-६)

येथे आपल्याला एक महत्त्वाचा धडा मिळतो: या दोन (मोशे आणि एलिया) साक्षीदारांची साक्ष आपल्याला सामर्थ्याच्या प्रदर्शनातून प्रभूच्या स्वभावाकडे मार्गदर्शन करते. तरीही, मोशे आणि एलिया यांनाही देवाच्या अहिंसक राज्याचे खरे स्वरूप शिकवले जाण्याची गरज होती. पवित्रस्थानाच्या प्रांगणात दोन वस्तू होत्या: होमअर्पणाची वेदी आणि पाण्याचा कुंभ. पहिली अग्नीशी (एलिया) संबंधित होती आणि दुसरी पाण्याशी (मोशे) संबंधित होती. पवित्रस्थानात प्रवेश करण्यापूर्वी त्या तयारीसाठी होत्या. हे दर्शवते की मोशेचे आणि एलियाचे दोन्ही कार्य लोकांना देवाच्या स्वभावाची अधिक सखोल समज देण्यासाठी होते, तरीही या नेत्यांना स्वतःलाही ते शिकवले जाण्याची गरज होती. जर इस्राएल आपल्या नेत्यांना आज्ञाधारक राहिले असते, तर प्रभूने त्यांना त्याच्या स्वभावाच्या प्रकटीकरणाकडे नेले असते, जसे त्याच्या पवित्रस्थानाच्या अतिपवित्र ठिकाणी दाखवले आहे:

तू त्यांना आपल्या वतनाच्या डोंगरावर आणून लावशील; हेच, हे परमेश्वरा, तू आपल्यासाठी केलेले निवासस्थान आहे; हेच, हे प्रभू, तुझ्या हातांनी स्थापिलेले पवित्रस्थान आहे. (निर्गम १५:१७)

पवित्रस्थानात आपल्याला इस्राएलाचा मार्ग दाखवला आहे, जसा प्रभूने त्यांना शारीरिक आणि आध्यात्मिक गुलामगिरीतून त्याच्या खऱ्या स्वभावाच्या प्रकटीकरणाद्वारे बाहेर काढण्याचे नियोजन केले होते. हे लक्षात ठेवूया की, पवित्रस्थानाच्या मार्गात प्रकट झालेल्या धड्यांचा चुकीचा अर्थ लावल्यास

इस्राएली लोकांना अशा निष्कर्षापर्यंत नेले जाऊ शकते की, त्यांच्या पापमय विचारसरणीतून देवाची क्रूरता त्याच्या स्वभावाचा अविभाज्य भाग आहे. म्हणूनच, निर्गमनानंतर सुमारे ४५० वर्षांनी, शलमोन मंदिराला पवित्र करण्याच्या वेळी, इस्राएलाने एका रक्ताची मागणी करणाऱ्या देवाला (ज्याने त्यांच्या समजुतीनुसार, मिसरमधील प्रथम जन्मलेल्या पुत्रांना मारले होते) शांत करणाऱ्या आणि संतुष्ट करणाऱ्या पूजा पद्धतीनुसार अनंत संख्येने प्राण्यांचा बळी दिला (१ राजे ८:५, ६३, ६४) यात आश्चर्य वाटायला नको. या समजुतीमुळे, इस्राएलाने हे दाखवून दिले की त्यांनी केवळ पाप-शुद्धीकरणाच्या स्नानकुंडाचा धडा स्वीकारला नाही, जे त्यांच्या अनुभवातील तांबड्या समुद्राचे प्रतिनिधित्व करते, तर देवाच्या नियमाच्या आरशासारख्या गुणवत्तेतून ही समज अधिक वाढवली, जसे पितळाच्या स्नानकुंडाचे समुद्रात रूपांतर होताना दिसून येते:

कारण जर कोणी वचन नुसते ऐकून घेतो व त्याप्रमाणे आचरण करत नाही, तर तो आरशात आपले शारीरिक मुख पाहणाऱ्या माणसासारखा आहे; (याकोब १:२३)

मग त्याने एक गंगाळसागर ओतवला होता; त्याचा काठाकडला व्यास दहा हात होता; त्याचा आकार गोल असून त्याची उंची पाच हात होती [सुमारे २.५० मीटर], व त्याचा परीघ तीस हात होता [सुमारे १५ मीटर]. (१ राजे ७:२३)

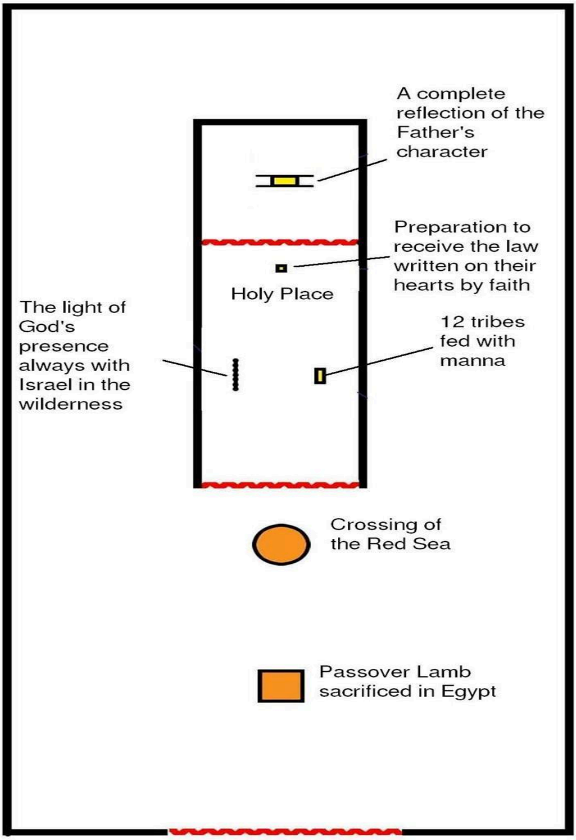
A complete reflection of the Father's character
Preparation to receive the law written on their hearts by faith
Holy Place
The light of God's presence always with Israel in the wilderness
12 tribes fed with manna
Crossing of the Red Sea
Passover Lamb sacrificed in Egypt

आतापर्यंत आपण पाहिले आहे की इस्राएली लोकांचा विश्वास खूप कमकुवत होता आणि देवाच्या उपस्थितीचे दृश्य प्रतीक असलेला अग्नीचा खांब त्यांच्या आणि मिसरी लोकांच्या मध्ये येईपर्यंत ते परमेश्वरावर विश्वास ठेवू शकले नाहीत. मोशेच्या विश्वासाचीही परीक्षा झाली, पण ती वेगळ्या स्तरावर; त्याला देवाच्या इस्राएलला मुक्त करण्याच्या पद्धतीबद्दल अधिक समजून घेण्याची अपेक्षा होती आणि हे बळाच्या नियमांनुसार नसून, त्याच्या प्रेमाच्या स्वभावाशी सुसंगत असावे:

“आणि परमेश्वर मोशेला म्हणाला, ‘तू मला का हाका मारत आहेस? इस्राएलच्या मुलांना सांग की त्यांनी पुढे जावे. पण तू आपली काठी उचल आणि समुद्रावर आपला हात पसरव आणि त्याला विभाजित कर; आणि इस्राएलचे लोक समुद्राच्या मध्यभागातून कोरड्या जमिनीवरून जातील.’” देवाला मोशेला हे समजून घ्यायचे होते की तो आपल्या लोकांसाठी कार्य करेल - त्यांची गरज ही त्याची संधी असेल. जेव्हा ते शक्य तितके पुढे जातील, तेव्हा त्याला त्यांना आणखी पुढे जाण्यास सांगावे लागेल; की त्याने देवाने त्याला दिलेली काठी पाणी विभाजित करण्यासाठी वापरावी. {1SP 207.2}

समुद्रातून इस्राएलाच्या प्रवासाचे वर्णन करताना स्तोत्रकर्त्याने गायले, समुद्रात तुझा मार्ग व महासागरात तुझ्या वाटा होत्या, तुझी पावले दिसली नाहीत. मोशे व अहरोन ह्यांच्या हस्ते तू आपले लोक कळपांप्रमाणे नेले. स्तोत्रसंहिता 77:19, 20, R.V. मोशेने आपली काठी लांबवताच पाणी दुभागले, आणि इस्राएल कोरड्या जमिनीवरून समुद्राच्या मध्यभागी गेले, तर पाणी प्रत्येक बाजूला भिंतीसारखे उभे होते. {PP 287.2}

येथे एलन व्हाईट त्याच स्तोत्रातून म्हणते की देवाचा "मार्ग पवित्रस्थानात आहे" (स्तोत्रसंहिता 77:13), परंतु स्तोत्रात पुढे ही कल्पना तांबड्या समुद्राला लागू केली आहे. हे या कल्पनेची पुष्टी करते की, इस्राएलसाठी, तांबड्या समुद्रातील अनुभव देवाचा खरा स्वभाव ओळखण्यासाठी एक मार्ग असावा. आपण पुढे पाहतो की मोशेने आपली काठी लांबवून पाणी दुभागले, हीच प्रक्रिया मिसरमधील

संकटामध्येही होती. या कृतीच्या प्रारंभिक उद्देशाचे अनुसरण केल्यास, आपण अशी अपेक्षा केली पाहिजे की देवाचे सामर्थ्य ख्रिस्ताच्या स्वभावाऐवजी सैतानाच्या स्वभावाचे प्रतिबिंब दाखवेल. आता सैतानाचा स्वभाव मिसरी लोकांद्वारे व्यक्त होईल आणि निसर्गाच्या घटकांमध्ये प्रकट होईल:

“मिसरी लोक पाठलाग करत होते, आणि समुद्राच्या मध्यभागी त्यांच्यामागे गेले, अगदी फारोचे सर्व घोडे, त्याचे रथ, आणि त्याचे घोडेस्वार. आणि असे झाले की सकाळी परमेश्वराने अग्नीच्या आणि ढगांच्या स्तंभातून मिसरी सैन्याकडे पाहिले, आणि मिसरी सैन्याला गोंधळात पाडले.” रहस्यमय ढग त्यांच्या आश्चर्यचकित डोळ्यांसमोर अग्नीच्या स्तंभात बदलला. मेघगर्जना झाली आणि विजा चमकल्या. मेघांनी वर्षाव केला; आभाळ कडाडले; तुझे बाणही सुटले. तुझ्या गर्जनेचा शब्द झंझावातात होता; विजांचा पृथ्वीवर लखलखाट झाला; भूमी कंपित होऊन डळमळली. स्तोत्रसंहिता 77:17, 18, R.V. {PP 287.3}

निसर्गाने आपल्या रहिवाशांच्या हिंसक स्वभावाबद्दल जे प्रकट करणे सुरू केले होते, ते आता तांबड्या समुद्रात मेघगर्जना, विजा, पाणी ओतणारे ढग आणि आकाशातून येणाऱ्या आवाजाद्वारे प्रकट होईल.

देवाच्या हाताखाली, निसर्ग देवाचे नियम मोडणाऱ्यांविरुद्ध कार्य करतो. ती आपले विनाशकारी घटक आपल्या उदरात धारण करते, जोपर्यंत ती मानवाचा नाश करण्यासाठी आणि पृथ्वीला शुद्ध करण्यासाठी बाहेर पडत नाही. जेव्हा फारोने मोशे आणि अहरोनद्वारे देवाला आव्हान दिले, "परमेश्वर कोण आहे की मी त्याचे ऐकावे...? मला परमेश्वर माहीत नाही, मी इस्राएलला जाऊ देणार नाही," तेव्हा निसर्गाने आपल्या जखमी निर्मात्याशी सहानुभूती व्यक्त केली आणि यहोवाचा अपमान करण्याचा बदला घेण्यासाठी देवाला सहकार्य केले. फारोच्या हट्टी विरोधामुळे संपूर्ण मिसर देश उजाड झाला.—पत्र २०९, १८९९.

मिसऱ्यांचा राक्षसी क्रोध निसर्गात त्याच प्रकारे प्रकट होऊ दिला गेला, जसे शिष्यांचे अस्वस्थ विचार गालीली समुद्रातील वादळात प्रकट झाले:

ते अस्वस्थ पाण्यात होते. त्यांचे विचार वादळी आणि अविवेकी होते, आणि प्रभूने त्यांना त्यांच्या आत्म्याला आणि त्यांच्या मनाला गुंतवून ठेवण्यासाठी

काहीतरी दुसरे दिले. जेव्हा मनुष्य स्वतःसाठी ओझे आणि अडचणी निर्माण करतो, तेव्हा देव असेच करतो. शिष्यांना त्रास निर्माण करण्याची गरज नव्हती. आधीच धोका वेगाने जवळ येत होता. एक जोरदार वादळ त्यांच्यावर आले होते, आणि ते त्यासाठी तयार नव्हते. हा एक अचानक फरक होता, कारण दिवस परिपूर्ण होता; आणि जेव्हा वादळ त्यांना धडकले, तेव्हा ते घाबरले. {डी.ए. ३८०}

काही शिष्यांचे वादळी विचार एक जोरदार वादळ निर्माण करण्यास सक्षम होते, मग फारोच्या ६०० रथांच्या सूडबुद्धीच्या सैन्याचे काय? तरीही मिसऱ्यांसाठी तांबड्या समुद्रात जे घडले ते एका संतप्त देवाचा आवाज वाटला:

मिसरी लोक गोंधळून गेले आणि भयभीत झाले. घटकांच्या क्रोधाच्या मध्यभागी, ज्यात त्यांना एका संतप्त देवाचा आवाज ऐकू आला, त्यांनी आपले पाऊल मागे घेण्याचा आणि त्यांनी सोडलेल्या किनाऱ्यावर परत पळून जाण्याचा प्रयत्न केला. {पीपी २८७.४}

आपला हात समुद्रावर उगार

आपल्या मनात प्रश्न येतो की, देवाने तांबड्या समुद्रात मिसऱ्यांचा वध करण्याची इच्छा कशी केली असेल? कारण आपण ख्रिस्ताला "देवाने मारलेले आणि पीडलेले" (यशया ५३:४) मानतो, त्याचप्रमाणे आपण मिसऱ्यांना मरीमध्ये आणि तांबड्या समुद्रात देवाने मारलेले मानतो. पण आपला पिता (देव) खुनी नाही आणि तो आपल्या नियमातील सहावी आज्ञा, "तू खून करू नकोस" पाळतो. मग आपण या आज्ञेचे स्पष्टीकरण कसे देऊ शकतो:

परमेश्वर मोशेला म्हणाला, “आपला हात समुद्रावर उगार म्हणजे पाणी पूर्वीसारखे जमून मिसऱ्यांवर, त्यांच्या रथांवर व स्वारांवर येईल.” (निर्गम १४:२६)

ख्रिस्ताने पृथ्वीवर असताना आपल्या पित्याचे स्वरूप पूर्णपणे प्रकट केले आणि त्याने कधीही कोणाला मारले नाही हे जाणून, आपण खात्रीने म्हणू शकतो की या आज्ञेचा उद्देश मिसऱ्यांना मारणे हा नव्हता. या घटनेनंतर थोड्याच वेळात, मोशेला बाजूला उभे राहण्याची आज्ञा देण्यात आली, तर इस्राएलाचा नाश होणार होता. मोशेला एका राष्ट्राचे भविष्य ठरवण्यासाठी आमंत्रित करण्याची ही दुसरी घटना होती:

तेव्हा परमेश्वर मोशेला म्हणाला, “चल, खाली उतर, कारण ज्या तुझ्या लोकांना तू मिसर देशातून आणले ते बिघडले आहेत; ज्या मार्गाने त्यांनी जावे म्हणून मी त्यांना आज्ञा केली होती तो मार्ग लवकरच सोडून ते बहकून गेले आहेत; त्यांनी एक ओतीव वासरू करून त्याची पूजाअर्चा केली. त्याला बली अर्पण केले. ‘हे इस्राएला, ज्यांनी तुला मिसर देशातून आणले आहे तेच हे तुझे देव,’ असे ते म्हणू लागले आहेत.” मग परमेश्वराने मोशेला म्हटले, “मी ह्या लोकांना पाहिले आहे. हे ताठ मानेचे लोक आहेत. तर आता मला आड येऊ नकोस; मी आपला कोप त्यांच्यावर भडकवून त्यांना भस्म करतो; आणि तुझेच एक मोठे राष्ट्र करतो.” तेव्हा मोशे आपला देव परमेश्वर ह्याची काकळूत करून म्हणाला, “हे परमेश्वरा, तू आपल्या लोकांना महान सामर्थ्याने व भुजबलाने मिसर देशातून बाहेर आणलेस, त्यांच्यावर तुझा कोप का भडकावा? त्यांना डोंगरामध्ये मारून टाकावे आणि पृथ्वीवरून त्यांचा नाश करावा म्हणून त्यांना मिसर देशातून त्याने दुष्ट

हेतूने बाहेर आणले असे मिसरी लोकांनी का बोलावे? आपल्या तीव्र कोपापासून फीर, आणि आपल्या लोकांवर आपत्ती आणण्याच्या हेतूपासून परावृत्त हो. तुझे दास अब्राहाम, इसहाक व इस्राएल ह्यांची आठवण कर; तू त्यांना स्वत:ची शपथ वाहून सांगितले होते की, ‘मी तुमची संतती आकाशातील ताऱ्यांसारखी बहुगुणित करीन आणि ज्या देशाविषयी मी तुम्हांला सांगितले तो सगळा तुमच्या संततीला देईन आणि ती त्यांची निरंतरची वतनदार होईल.’ तेव्हा आपल्या लोकांवर आपत्ती आणण्याचा जो परमेश्वराचा हेतू होता, त्यापासून तो परावृत्त झाला. (निर्गम ३२:७-१४)

तरीही, मोशेला जिथे केवळ निराशा आणि क्रोध दिसत होता, तिथेही त्याला आशेचे किरणे दिसले. देवाने "मला एकटे सोड" असे म्हटले, त्याचा अर्थ मोशेने मध्यस्थी करू नये असा नव्हता, तर त्याला मध्यस्थी करण्यासाठी प्रोत्साहन देणे असा होता. याचा अर्थ असा होता की मोशेच्या प्रार्थनांशिवाय इस्राएलला कोणीही वाचवू शकत नाही, पण जर अशी विनंती केली गेली, तर देव आपल्या लोकांना वाचवेल... देवाने असे सूचित केले होते की त्याने आपल्या लोकांना त्यागले आहे. त्याने मोशेजवळ त्यांच्याबद्दल "तुझे लोक, ज्यांना तू मिसरमधून बाहेर आणले" असे म्हटले होते. पण मोशेने नम्रपणे इस्राएलाचे नेतृत्व नाकारले. ते त्याचे नव्हते, तर देवाचे होते–"तुझे लोक, ज्यांना तू महान सामर्थ्याने आणि शक्तिशाली हाताने बाहेर आणले." मोशेने इस्राएलसाठी मध्यस्थी केली, तेव्हा त्याच्यातील संकोच नाहीसा झाला, कारण ज्यांच्यासाठी त्याने देवाच्या हातातून इतके काही केले होते, त्यांच्याबद्दल त्याला खोल रुची आणि प्रेम होते. प्रभूने त्याच्या विनंत्या ऐकल्या आणि त्याची निःस्वार्थ प्रार्थना मान्य केली. देवाने आपल्या सेवकाची परीक्षा घेतली होती; त्याने त्या चुकीच्या, कृतघ्न लोकांबद्दल त्याची निष्ठा आणि प्रेम तपासले होते, आणि मोशेने ती परीक्षा चांगल्या प्रकारे सहन केली होती. इस्राएलमधील त्याची रुची कोणत्याही स्वार्थी हेतूने प्रेरित नव्हती. {पीपी ३१८, ३१९}

वर दिलेल्या उताऱ्यातून आपल्याला दिसते की, या घटनेत मोशेच्या निःस्वार्थपणाची परीक्षा झाली. कारण इस्राएल या दयेसाठी पात्र नसतानाही, प्रभू त्यांना दया दाखवण्यासाठी एक कारण शोधत होता. येथे मोशेची प्रतिक्रिया तांबड्या समुद्राजवळील त्याच्या प्रतिक्रियेपेक्षा खूप वेगळी आहे. तो आपल्या

लोकांसाठी मध्यस्थी करत होता. आपण हेही लक्षात घेतो की त्याच्या मनात देवाचे चित्र एका क्रोधित व्यक्तीचे होते, ज्याला युक्तिवाद करून आणि पित्याला त्याच्या पूर्वजांना दिलेल्या वचनांची आठवण करून देऊन शांत करावे लागेल. तसेच, जर इस्राएलाचा नाश झाला, तर देवाच्या नावावर इतर राष्ट्रांसमोर जो अपमान येऊ शकतो, त्याची आठवणही मोशे त्याला करून देत होता. हे पाहणे महत्त्वाचे आहे की प्रभूने त्याला दुरुस्त करण्याचा प्रयत्न केला नाही. हे आपल्या स्वर्गीय पित्याचे प्रेम आणि वैयक्तिक स्वातंत्र्याबद्दलचा आदर दर्शवते. त्याला विचारले जात नाही तोपर्यंत तो आपल्या खऱ्या स्वभावाबद्दलची रहस्ये कधीही लादत नाही.

पुढील प्रसंगात, जेव्हा इस्राएलाने प्रभू त्यांना वचनभूमी देईल यावर विश्वास ठेवण्यास नकार दिला, तेव्हा मोशेने पुन्हा आपल्या लोकांसाठी मध्यस्थी केली, तरीही प्रभूने शेवटी इस्राएलला त्यांच्याच निवडीवर सोडले:

तेव्हा सर्व मंडळीने गळा काढून विलाप केला आणि लोक रात्रभर रडले. सर्व इस्राएल लोक मोशे आणि अहरोन ह्यांच्याविरुद्ध कुरकुर करू लागले; सर्व मंडळी त्यांना म्हणाली, "आम्ही मिसर देशात मेलो असतो तर बरे झाले असते किंवा ह्याच रानात मेलो असतो तरी बरे झाले असते. तलवारीने आमचा निःपात व्हावा म्हणून परमेश्वर आम्हांला ह्या देशात का नेत आहे? आमच्या बायकामुलांची लूट होईल! आम्ही मिसर देशात परत जावे हेच बरे नव्हे काय?" मग परमेश्वर मोशेला म्हणाला, "कोठवर हे लोक मला तुच्छ लेखणार आणि ह्यांच्यामध्ये मी केलेली सगळी चिन्हे पाहूनही हे कोठवर माझ्यावर विश्वास ठेवणार नाहीत? मी त्यांचा मरीने संहार करून त्यांचा वारसा नष्ट करीन आणि तुझेच त्यांच्याहून मोठे व प्रबळ राष्ट्र करीन." (गणना १४:१-३, ११-१२)

पण पुन्हा मोशेने आपल्या लोकांसाठी विनंती केली. त्यांना नष्ट होण्यापासून वाचवण्यासाठी तो सहमत नव्हता, आणि स्वतः एक मोठे राष्ट्र बनण्यासही त्याची संमती नव्हती… परमेश्वराने इस्राएलला तात्काळ विनाशातून वाचवण्याचे वचन दिले; परंतु त्यांच्या अविश्वासामुळे आणि कुरकुरपणामुळे तो त्यांच्या शत्रूंना पराभूत करण्यासाठी आपली शक्ती प्रकट करू शकला नाही. म्हणून, आपल्या दयेने त्याने त्यांना, एकच सुरक्षित मार्ग म्हणून, तांबड्या समुद्राकडे परत जाण्याची आज्ञा दिली. त्यांच्या बंडखोरीमध्ये लोकांनी असे उद्गार काढले

होते, "आम्ही या वाळवंटातच मेलो असतो तर बरे झाले असते!" आता ही प्रार्थना मान्य होणार होती. परमेश्वराने घोषित केले: तुमचे म्हणणे माझ्या कानी आले आहे त्याप्रमाणेच मी तुमचे खरोखर करीन; तुमची प्रेते ह्या रानात पडतील, आणि तुमच्यापैकी ज्यांची गणना झाली त्यांच्या पूर्ण संख्येतील वीस वर्षे व त्यांहून अधिक वयाच्या ज्या लोकांनी माझ्याविरुद्ध कुरकुर केली आहे त्यांपैकी कोणीही ज्या देशात तुम्हांला घेऊन जाण्याची मी शपथ वाहिली आहे त्यात जाणारच नाही ज्या तुमच्या मुलाबाळांविषयी तुम्ही म्हणालात की, ह्यांची लूट होईल, त्यांना मी त्या देशास नेईन आणि जो देश तुम्ही तुच्छ मानला आहे तो देश ते भोगतील {पीपी ३९१.२}

मोशेने इस्राएलाच्या मुलांच्या जीवनासाठी विनंती केली, आणि देवाने त्यांना क्षमा केली नाही तर त्याचे स्वतःचे नाव जीवनाच्या पुस्तकातून पुसून टाकावे अशी विनंती केली, हे देवाच्या न्यायाबद्दलची एक चुकीची कल्पना दर्शवते. हे इस्राएलासाठी एक अद्भुत प्रेम होते, पण हे प्रेम अजूनही देवाच्या न्यायाला मृत्यूची मागणी आहे या गैरसमजाखाली कार्य करत होते.

या दोन प्रसंगांवरून स्पष्ट दिसते की मोशेलाही देवाच्या स्वभावाबद्दलच्या त्याच्या समजूतदारपणाप्रमाणे मार्गदर्शन केले जात होते, आणि त्याच्या अपूर्ण समजूतीबद्दल देवाने त्याला दोष दिला नाही, कारण तो त्याच्या काळातील ज्ञानानुसार परमेश्वराचे अनुसरण करत होता. मग देवाने मोशेला समुद्रावर हात उगारण्याची आज्ञा का दिली, जेव्हा त्याला हे स्पष्टपणे माहीत होते की तो मिसऱ्यांसाठी इस्राएलसाठी जशी मध्यस्थी केली तशी करणार नाही?

ख्रिस्ताचे लाल समुद्रातील दफन

मिसऱ्यांचा न्याय त्यांच्याच दृष्टिकोनातून व्हायला हवा होता:

तुमचे दोष काढण्यात येऊ नयेत म्हणून तुम्ही कोणाचे दोष काढू नका. कारण ज्या प्रकारे तुम्ही दोष काढाल त्या प्रकारेच तुमचे दोष काढण्यात येतील आणि ज्या मापाने तुम्ही मापून द्याल त्याच मापाने तुम्हांला मापून देण्यात येईल. (मत्तय ७:१-२)

आणि जो कोणी माझी वचने ऐकतो पण ती पाळत नाही त्याचा न्याय मी करत नाही; कारण मी जगाचा न्याय करण्यासाठी नव्हे, तर जगाचे तारण करण्यासाठी आलो आहे. जो माझा अव्हेर करतो व माझ्या वचनांचा स्वीकार करत नाही त्याचा न्याय करणारे कोणी आहे; जे वचन मी सांगितले, तेच शेवटल्या दिवशी त्याचा न्याय करील. (योहान १२:४७-४८)

येथे आपण पाहतो की परमेश्वराने मिसऱ्यांचा न्याय त्यांच्या देवाविषयीच्या दृष्टिकोनानुसारच होऊ दिला. फारोने परमेश्वराच्या इस्राएलला जाऊ देण्याच्या विनंतीचे पालन केले असते तर त्याला जो प्रकाश मिळाला असता, तो त्याने पूर्णपणे दूर सारला, आणि अशा प्रकारे त्याने ख्रिस्ताला पित्याच्या प्रतिनिधी म्हणून आपल्या दृष्टीतून पूर्णपणे अदृश्य केले. तो आणि त्याचे लोक आता त्यांच्या देवाविषयीच्या दृष्टिकोनावर अवलंबून राहिले, आणि म्हणून आपण पाहतो की फारो आपले गुलाम परत मिळवण्यासाठी घाई करत आहे, त्याला हे माहीत नाही की त्याचेच राष्ट्र तांबड्या समुद्रात ख्रिस्ताच्या दफनविधीचे शारीरिक प्रकटीकरण करेल:

मग परमेश्वर मोशेला म्हणाला, “माझा धावा करीत काय बसलास? इस्राएल लोकांना सांग की, पुढे चला. तू आपली काठी उचलून आपला हात समुद्रावर उगार व त्याचे दोन भाग कर म्हणजे इस्राएल लोक भर समुद्रातून कोरड्या भूमीवर चालतील; आणि पाहा, मी स्वतः मिसऱ्यांची मने कठीण करीन. ते त्यांच्या पाठीस लागतील; आणि फारो, त्याची सर्व सेना, त्याचे रथ व त्याचे स्वार ह्यांच्याकडून मी आपला सन्मान पावेन. फारो, त्याचे रथ व त्याचे स्वार ह्यांच्या (पराभवा) कडून माझे गौरव झाल्याने मी परमेश्वर आहे हे मिसरी लोक ओळखतील.” (निर्गम १४:१५-१८)

फारो आणि मिसरी लोकांनी आपले हृदय कठोर करून आणि इस्राएली लोकांना पुन्हा ताब्यात घेण्याचा प्रयत्न करून स्वतःला पूर्णपणे सैतानाच्या हाती दिले होते. अशा प्रकारे जेव्हा मनुष्य मूर्तीपूजा निवडतो, तेव्हा परमेश्वर ईर्ष्यावान देव असल्याचे दिसते. देवाचा क्रोध म्हणजे मनुष्यांना त्यांची निवड करू देणे आणि त्याचा नकार करणाऱ्यांपासून आपला आत्मा काढून घेणे. मग सैतानाला, जो विनाशक आहे, त्याला त्याचे विनाशाचे कार्य करण्याची परवानगी दिली जाते आणि हा विनाश देवाचे सुड घेण्याचे एक प्रदर्शन म्हणून देवाशी संबंधित मानले जाते. देव राष्ट्रांशी कसे व्यवहार करतो आणि देवाचा प्रतिशोध काय आहे, हे

आपल्याला स्पष्टपणे सांगितले आहे:

देव राष्ट्रांचा हिशोब ठेवतो. त्याचे लक्ष नसताना एकही चिमणी जमिनीवर पडत नाही. जे आपल्या बांधवांशी दुष्टपणा करतात आणि म्हणतात, "देवाला कसे कळणार?" त्यांना एक दिवशी खूप उशिरा मिळालेल्या प्रतिशोधाचा सामना करावा लागेल. या युगात देवाप्रती एक सामान्यपेक्षा जास्त अनादर दाखवला जात आहे. मनुष्याने उद्धटपणा आणि अवज्ञा करण्यात अशी पातळी गाठली आहे, ज्यामुळे त्यांच्या पापाचा प्याला जवळजवळ भरला आहे हे दिसून येते. अनेकांनी दयेची मर्यादा जवळजवळ ओलांडली आहे. लवकरच देव दाखवून देईल की तो खरोखरच जिवंत देव आहे. तो दूतांना म्हणेल, "आता सैतानाच्या विनाशाच्या प्रयत्नांना विरोध करू नका. त्याला अवज्ञा करणाऱ्या मुलांवर आपली दुर्भावना प्रकट करू द्या; कारण त्यांच्या पापाचा प्याला भरला आहे. ते एका वाईटपणातून दुसऱ्या वाईटपणात पुढे सरकले आहेत, दररोज आपल्या अधर्मात भर घालत आहेत. मी आता विनाशकाला त्याचे काम करण्यापासून रोखण्यासाठी हस्तक्षेप करणार नाही." {आर.एच., सप्टेंबर १७, १९०१, परिच्छेद ८}

मानवी दृष्टिकोनातून पाहिल्यास, फारोच्या पराभवातून परमेश्वराला गौरव मिळाल्याचे दिसते. आजूबाजूची राष्ट्रे या घटनेचा असाच अर्थ लावतील. अगदी इस्राएल स्वतःही या घटनांमध्ये देवाला मिसऱ्यांचा नाश करणारा 'रणवीर' मानते.

परमेश्वर रणवीर आहे; याव्हे हे त्याचे नाव. फारोचे रथ व त्याची सेना ही त्याने समुद्रात टाकून दिली आहेत; त्याचे निवडक सरदार तांबड्या समुद्रात बुडाले आहेत. गहिऱ्या जलांनी त्यांना गडप केले आहे; ते दगडाप्रमाणे समुद्राच्या तळाशी गेले आहेत. हे परमेश्वरा, तुझा उजवा हात बळाने प्रतापी झाला आहे; हे परमेश्वरा, तुझा उजवा हात शत्रूला चिरडून टाकतो. (निर्गम १५:३-६)

देवाचे गौरव मानवी विचारांच्या अंधारात लपलेले आहे. सामान्य माणसासाठी देवाचे गौरव अग्नीसारखे आहे आणि जसा मनुष्य न्याय करतो, तसाच त्याचा न्याय केला जातो. पित्याच्या स्वभावातून त्याच्या पुत्राद्वारे येणारा प्रकाश मिसऱ्यांसाठी पूर्णपणे अंधार म्हणून जाणवला असता:

तेव्हा देवाचा दूत इस्राएली सेनेच्या पुढे चालत असे तो निघून सेनेच्या मागे गेला आणि मेघस्तंभ त्यांच्या आघाडीहून निघून त्यांच्या पिछाडीस उभा राहिला. तो मिसऱ्यांची सेना आणि इस्राएलांची सेना ह्यांच्या दरम्यान आला. तो त्यांना ढग व अंधार होता, तरी त्यांना रात्रीचा प्रकाश देत होता; रात्रभर एका पक्षाला दुसऱ्या पक्षाकडे जाता आले नाही. (निर्गम १४:१९-२०)

मिसऱ्यांसाठी अंधाराची भिंत असलेला ढग हिब्रूंसाठी प्रकाशाचा एक मोठा पूर होता, ज्याने संपूर्ण छावणी प्रकाशित केली आणि त्यांच्यासमोरील मार्गावर प्रकाश टाकला. अशा प्रकारे ईश्वरी कृपा अविश्वासणाऱ्यांसाठी अंधार आणि निराशा घेऊन येते, तर विश्वासणाऱ्या आत्म्यांसाठी ती प्रकाश आणि शांतीने भरलेली असते. ज्या मार्गाने देव मार्ग दाखवतो, तो वाळवंटातून किंवा समुद्रातून जात असला तरी, तो एक सुरक्षित मार्ग आहे. {पीपी २९०.३}

देव आपला स्वभाव कधीच बदलत नाही, तरीही मिसरी लोक त्याला त्यांच्या दृष्टिकोनानुसारच पाहतात. जेव्हा तांबड्या समुद्राचे पाणी दुभागले गेले आणि इस्राएली लोक समुद्राच्या मधून गेले, तेव्हा देवाने त्यांना या 'बाप्तिस्म्यात' (म्हणजेच समुद्रातून जाण्यात) प्रवेश करण्यापासून रोखण्याचा प्रयत्न केला, तरीही त्यांनी आपली मने कठोर केली आणि त्यामुळे त्यांना काहीतरी वेगळे दिसले:

आणि रात्रीच्या शेवटच्या प्रहरी परमेश्वराने अग्नीच्या व मेघाच्या स्तंभातून मिसरी सेनेकडे पाहून त्यांची त्रेधा उडवली. त्याने त्यांच्या रथांची चाके काढून ते चालवणे कठीण केले; तेव्हा मिसरी लोक म्हणू लागले, "आपण इस्राएलांपासून पळून जाऊ, कारण परमेश्वर त्यांच्या बाजूने मिसऱ्यांशी लढत आहे." (निर्गम १४:२४-२५)

तरीही देवाने आपल्या अतुलनीय सामर्थ्याने या संघर्षात कार्य केले असले तरी, फारोने आपल्या निर्णयाचा [लोकांना जाऊ देण्याच्या] पश्चात्ताप केला, आणि आपल्या योद्ध्यांसह पळून जाणाऱ्या इस्राएली लोकांचा पाठलाग केला, त्यांना परत आणण्यासाठी. आणि देवाच्या लोकांसाठी सुटकेसाठी तयार केलेल्या मार्गात प्रवेश करण्याचे धाडस केल्यामुळे, तो आणि त्याचे सैन्य तांबड्या समुद्रात नाश पावले. {वायआय १५ एप्रिल १८९७, परिच्छेद ६}

मिसऱ्यांनी देवाच्या लोकांसाठी तयार केलेल्या मार्गात प्रवेश करण्याचे धाडस केले, आणि देवाचे दूत त्यांच्या सैन्यातून गेले आणि त्यांच्या रथांची चाके काढून टाकली. त्यांना त्रास झाला. त्यांची प्रगती खूप हळू झाली, आणि त्यांना अस्वस्थता जाणवू लागली. त्यांना आठवले की हिब्रूंच्या देवाने त्यांना मिसरमध्ये

इस्राएलला जाऊ देण्यासाठी त्यांच्यावर काय काय संकटे आणली होती, आणि त्यांना वाटले की देव त्यांना सर्वांना इस्राएलाच्या हाती देऊ शकेल. त्यांनी ठरवले की देव इस्राएलासाठी लढत आहे, आणि ते खूप घाबरले, आणि पळण्यासाठी वळू लागले, तेव्हा "परमेश्वर मोशेला म्हणाला, 'तुझा हात समुद्रावर पसरव, म्हणजे पाणी मिसऱ्यांवर, त्यांच्या रथांवर आणि त्यांच्या घोडस्वारांवर परत येईल.'" {१ एसपी २०९.२}

मिसऱ्यांनी ठरवले की परमेश्वर इस्राएलसाठी लढत आहे कारण देवाच्या स्वभावाबद्दलची त्यांची हीच कल्पना होती. याच संदर्भात, त्या लोकांना वाचवण्यासाठी दुसरे काहीही करता येण्यासारखे नव्हते. त्यांना त्यांच्या शत्रूंसाठी लढणाऱ्या संतप्त देवाशिवाय दुसरे काहीही दिसू शकले नाही:

मिसरी लोक गोंधळून गेले आणि भयभीत झाले. घटकांच्या क्रोधाच्या मध्यभागी, त्यांना एका संतप्त देवाचा आवाज ऐकू आला, त्यांनी आपले पाऊल मागे घेण्याचा आणि त्यांनी सोडलेल्या किनाऱ्यावर परत पळून जाण्याचा प्रयत्न केला. पण मोशेने आपली काठी पसरवली, आणि जमा झालेले पाणी, फुसफुसत, गर्जना करत आणि आपल्या शिकारासाठी उत्सुक होऊन, एकत्र धावले आणि मिसरी सैन्याला आपल्या काळोख्या खोल पाण्यात गिळून टाकले. {पीपी २८७.४}

येथे मोशेला समुद्रावर आपला हात पसरवण्याची आज्ञा देण्यात आली, जेणेकरून पाणी मिसऱ्यांवर परत येईल. परमेश्वराने मोशेला काहीही न सांगता पाणी सोडू शकले असते, तरीही या लोकांचा न्याय त्यांच्या न्यायानुसारच व्हायला हवा होता. मोशे एकेकाळी मिसरच्या लष्करी शाळांमध्ये 'बळाच्या नियमानुसार शिक्षित झाल्यामुळे त्यांचा अभिमान आणि आनंद होता. त्यामुळे शेवटी त्यांचा न्याय याच नियमानुसा।

मिसराच्या लष्करी शाळांमध्ये, मोशेला बळाचा नियम शिकवला गेला, आणि या शिकवणीने त्याच्या चारित्र्यावर इतकी पकड घेतली होती की त्याला प्रेमाच्या नियमानुसार इस्राएलाच्या नेतृत्वासाठी तयार होण्यासाठी ४० वर्षे शांतता आणि देव व निसर्गाशी संवाद आवश्यक होता. {एड ६५.२}

देवाला हे अपेक्षित नव्हते, त्याने केवळ त्यांच्या विचारांना मोशेमार्फत त्यांच्यापर्यंत परत प्रतिबिंबित केले, ज्याला असे वाटले की परमेश्वर इस्राएलासाठी लढत आहे. त्यांच्या मूर्तीपूजेमुळे, मिसऱ्यांनी शेवटी प्रभूला त्यांच्या पापांचा त्यांच्या डोक्यावर मोशेमार्फत सूड घेण्यास भाग पाडले, आपल्या पुत्राच्या सामर्थ्याला त्यांच्यासोबत तांबड्या समुद्रात दफन करण्याची परवानगी देऊन. या मृत्यूद्वारे सैतान पराभूत झाला:

ज्या अर्थी ‘मुले’ एकाच रक्तमांसाची होती त्या अर्थी तोही त्यांच्यासारखा रक्तमांसाचा झाला, हेतू हा की, मरणावर सत्ता गाजवणारा म्हणजे सैतान, ह्याला मरणाने शून्यवत करावे, (इब्री २:१४)

तू आपल्या सामर्थ्याने समुद्र दुभागलास; जलाशयातील मगरींची मस्तके तू ठेचून टाकलीस. तू लिव्याथानाच्या मस्तकांचा चुराडा केलास, ओसाड प्रदेशातील प्राण्यांना तो तू खाऊ घातलास. (स्तोत्रसंहिता ७४:१३-१४)

तांबड्या समुद्राच्या घटनेत देवाने पित्याचे प्रेमळ गुण बाजूला ठेवून न्यायाधीशाचे स्वरूप धारण केले. त्याने हे स्वरूप सर्व लोकांच्या दृष्टिकोनातून धारण केले. या अंधारात लपलेला ख्रिस्त, मिसरी सैन्याच्या मृत्यूमध्ये आत्मिकदृष्ट्या वधस्तंभावर खिळला गेला आणि दफन झाला.

ख्रिस्ताने तांबड्या समुद्रातून काढलेला मार्ग, मानवाला सुटकेचा मार्ग खुला करताना त्याला सहन कराव्या लागलेल्या भयानक वेदना आणि मानसिक यातनांबद्दल बोलतो. इस्राएली लोक या बाप्तिस्म्यात प्रवेश करू शकले कारण त्यांनी आपल्या नेता मोशेच्या विश्वासाचे अनुसरण केले, परंतु मिसरी लोक हा बाप्तिस्मा सहन करू शकले नाहीत. सैनिक पाण्याने भारावून गेले, हे वाईट लोकांच्या वास्तवीकतेचे प्रतीक आहे जे दुःखाच्या मध्यभागी आपल्या अपराधीपणामुळे भारावून जातात. म्हणूनच तांबड्या समुद्राची ही कथा सैतानाच्या अगदी शेवटी होणाऱ्या मृत्यूचे उदाहरण म्हणून वापरली जाते.

तू आपल्या अकलेच्या जोरावर व्यापार करून आपले धन वाढवलेस; ह्या तुझ्या धनाने तुझे हृदय उन्मत्त झाले आहे. ह्यास्तव प्रभू परमेश्वर म्हणतो, आपले चित्त देवाच्या चित्तासारखे आहे असा तू आव आणतोस; म्हणून पाहा, मी तुझ्यावर परकीय लोक आणतो; तुझ्यावर अन्य राष्ट्रांतले उग्र पुरुष आणतो; तुझ्या अकलेच्या सौंदर्यावर ते तलवार उपसतील व तुझे तेज भ्रष्ट करतील. ते तुला गर्तेत उतरवतील; भर समुद्रात वध पावणाऱ्यांच्या मृत्यूसारखा तुझा मृत्यू होईल. (यहेज्केल २८:५-८)

सैतान अशा प्रकारे का मरतो? कारण तो जी शिक्षा देवाने करावी असे म्हणाला होता, तीच त्याला मिळेल.

सैतानाचा न्याय त्याच्याच न्याय संकल्पनेनुसार केला जाईल. प्रत्येक पाप्याला त्याची शिक्षा मिळाली पाहिजे, अशी त्याची विनंती होती. जर देवाने शिक्षा माफ केली, तर तो सत्याचा किंवा न्यायाचा देव नाही, असे तो म्हणाला. सैतानाला तोच न्याय मिळेल जो देवाने करावा असे तो म्हणाला होता. {१२ एमआर ४१३.१}

त्याचप्रमाणे फारोला त्याच्याच न्याय संकल्पनेचा सामना करावा लागला. देवाने त्याचेच पाप त्याच्यावर परत आणले. देवाने अग्नीच्या खांबातून आणि आपले दूत पाठवून रथांची चाके काढून मिसऱ्यांना थांबवण्याचा प्रयत्न केला. तरीही त्यांनी आपली मने कठोर केली आणि पाण्यात शिरले. याच क्षणी त्यांना हे समजले की इस्राएलचा देव त्यांच्याविरुद्‌ध लढत आहे. त्यांच्या स्वतःच्या विचारसरणीतून त्यांचा न्याय झाला आणि त्यांना जो न्याय अपेक्षित होता, तो त्यांना एका लढणाऱ्या देवाने दिला.

त्या सैनिकांनी पाण्यात अनुभवलेली भीती ख्रिस्ताने अनुभवली. त्याने त्यांच्यासोबत अगदी शेवटपर्यंत दुःख सोसले आणि अशा प्रकारे दिलेल्या खंडणीच्या किमतीद्‌वारे इस्राएलाचे तारण झाले. इस्राएलला मुक्त होण्यासाठी ख्रिस्ताने आपले मिसरी पुत्र गमावण्याची यातना सहन केली. अशा प्रकारे,

वधस्तंभाची कथा तांबड्या समुद्राच्या कथेत प्रकट झाली आहे.

निष्कर्ष

योसेफाच्या काळापासून, सैतान देवाच्या विश्वासू मुलांद्वारे देवाच्या स्वभावातून येणाऱ्या प्रकाशाला विरोध करण्याचा प्रयत्न करत होता, जेणेकरून मिसरमध्ये कोणीही आपल्या स्वर्गीय पित्याच्या दयाळू आणि प्रेमळ स्वभावाला ओळखू शकणार नाही. तरीही, मिसराने हा प्रकाश स्वीकारण्यास नकार दिला तरी तो (सैतान) पूर्णपणे झाकू शकला नाही. प्रेरणा आपल्याला सांगते की योसेफाच्या काळापासून ते निर्गमनापर्यंतच्या काळात अनेक लोकांनी पश्चात्ताप करून खऱ्या देवाला स्वीकारले.

सार्वत्रिक धर्मत्यागाने देवाचे न्यायनिवाडे तातडीचे आणि अपरिहार्य बनवले आणि सैतानाला देवाच्या स्वभावाचा गैरअर्थ काढण्याची संधी दिली. सैतानाने लोकांना आणि प्राण्यांना मारण्याचे कृत्य थेट देवाशी जोडले. परंतु देव आपल्या सर्व मार्गांमध्ये न्यायी असल्यामुळे, तो आपल्या स्वभावाचे प्रकटीकरण लादू शकला नाही, कारण असे केल्याने त्याच्यावर असे काहीतरी केल्याचा आरोप लागला असता, जे त्याला विचारले गेले नव्हते. म्हणून, देवाने मिसऱ्यांच्या पापांचे नैसर्गिक परिणाम मरीमधून निसर्गाद्वारे व्यक्त होऊ दिले. पित्याने आपल्या पुत्रातील सामर्थ्याचा वापर सैतानाला मिसराच्या विनाशासाठी दीर्घकाळ करण्यास परवानगी दिली, जेणेकरून आपल्या धर्मत्याग करणाऱ्या मुलांसाठी त्याचे आवाहन अधिक ठळक होईल. पण हे त्याच्यासाठी आणि ख्रिस्तासाठी एक मोठे दुःख होते, कारण त्यांचे सामर्थ्य त्यांच्या स्वभावाच्या अगदी विरुद्ध वापरले जात होते. तरीही, देव आपल्या मुलांना (मिसर आणि इस्राएल) अधिक संधी देण्यासाठी आणि त्याच वेळी आपल्या राज्याची न्यायतत्त्वे राखण्यासाठी हा एकमेव मार्ग होता. प्रेरणा मिसरामधील कथा खालील विचाराने संपवते:

सैतानाच्या शक्तीतून वचनदत्त मुलांना वाचवताना, ख्रिस्ताला हे दाखवायचे होते की देवाचे गुणधर्म अपरिवर्तनीय असले तरी, देवाचा अपमान करणाऱ्या पापींना त्याच्या कृपेत परत घेतले जाऊ शकते, जर ते आपली निष्ठा परत आणतील, आणि तरीही त्याचा सन्मान डागाळला जाणार नाही. हे स्पष्ट होईल की सत्य

आणि न्याय हे त्याच्या सिंहासनाचे निवासस्थान आहेत, आणि यहोवाचा नियम महान केला जाईल. {वाय.आय. १५ एप्रिल १८९७, परिच्छेद ११}

अशाप्रकारे मिसरमध्ये जे घडले ते संपूर्ण विश्वासाठी मोठ्या उत्सुकतेने पाहण्यासाठी एक रंगमंच बनले.

मनुष्याच्या मुक्तीचं रहस्य एवढं गूढ होतं, की प्रत्येक देवदूताला त्यात डोकावून पाहण्याची तीव्र इच्छा होती, जरी त्याभोवती अनेक अडचणी आणि अनाकलनीयता दिसत होती. संपूर्ण स्वर्गाने ही महान आणि विलक्षण योजना पाहिली—ती इतकी व्यापक होती की तिने संपूर्ण पृथ्वीला व्यापून टाकलं, आणि इतकी सखोल आखलेली होती की सैतानाच्या सर्व शक्तीं मिळूनही तिचा पराभव करू शकली नाही. {YI, १५ एप्रिल १८९७, अनुच्छेद १२}

आपण मर्यादित मानवी बुद्धीने पित्याने मिसरमध्ये केलेले न्यायनिवाडे आणि त्याच्या स्वभावातील सुसंगती समजून घेणं अशक्य आहे—जोपर्यंत आपण वधस्तंभाचे रहस्य समजत नाही, कारण तेच रहस्य बाकी सर्व गूढ गोष्टी उलगडते.

या विषयावर मन विचार करू शकतो, पण त्याला समजून घेण्यात अपयशच येईल; कारण या संघर्षात फक्त देव आणि माणसामधील संघर्ष नव्हता. देवाने निर्माण केलेल्या प्रत्येक प्राणीमात्राचं भवितव्य त्यात गुंतलेलं होतं. पतित नसलेल्या इतर जगांनीही पाहिलं की देवाच्या स्वभावाचं खऱ्या अर्थानं समर्थन फक्त या कठीण संघर्षातूनच होऊ शकतं. देवाच्या गुणधर्मांचा खरा चेहरा उघड होणं आवश्यक होतं. त्याच्या राज्यव्यवस्थेच्या स्थैर्यावर कोणताही संशय उरू नये, हे निश्चित करावं लागणार होतं. आणि म्हणून देवाचा पुत्र स्वतः पुढे आला—हा लढा शेवटपर्यंत नेण्यासाठी, अंधाराच्या अधिपतीवर आणि त्याच्या सर्व सहकाऱ्यांवर विजय मिळवण्यासाठी. “एदोममधून, बोस्राहहून, रक्ताने रंगलेल्या वस्त्रांमध्ये येणारा हा कोण? जो आपल्या पोशाखात तेजस्वी दिसतो, आणि आपल्या सामर्थ्याच्या महानतेने प्रवास करत आहे?” “तो मीच आहे—जो धार्मिकतेने बोलतो आणि तारतो.” “मग तुझे वस्त्र लाल का झाले आहे? तू जणू द्राक्षांचे पायधोरणी तुडवतोस तसं दिसतंयस!” “हो, मी एकट्यानं द्राक्षाचा रस तुडवला आहे; लोकांपैकी कोणीच माझ्या सोबत नव्हते. मी माझ्या रोषात त्यांना तुडवलं, माझ्या संतापात त्यांना चिरडून टाकलं. त्यांचं रक्त माझ्या पोशाखावर उडालं, आणि माझी सर्व वस्त्रे त्यानं डागाळली. कारण माझ्या अंतःकरणात सूडाचा दिवस होता, आणि माझ्या मुक्त झालेल्यांचे वर्ष आले होते. मी पाहिलं—मदतीला कोणी नव्हते; मला आश्चर्य वाटले—कोणीच मला साथ

देण्यासाठी नव्हते. म्हणून माझ्या स्वतःच्या हाताने मला तारण मिळाले, आणि माझा रोषच मला उभा राहण्यासाठी पुरेसा ठरला.” {YI, १५ एप्रिल १८९७, अनुच्छेद १३}

Ho

ख्रिस्ताचे हे शब्द आपण कसे समजावून घ्यायचे? त्याने का परवानगी दिली की त्या लोकांचं रक्त त्याच्या वस्त्रांवर उडावं, त्याचे संपूर्ण वस्त्र डागाळावे? त्याने आणि त्याच्या पित्याच्या स्वभावाचं चुकीचं चित्रण का सहन केलं—जणू तेच मिसरामधील मृत्यूंसाठी जबाबदार होते? आपल्याला खात्री आहे की देवाने लाल समुद्र मिसरी लोकांसाठी कधीही कब्रस्तान म्हणून ठरवलेलं नव्हतं. तो पापासाठी कब्र म्हणून ठरवलेला होता—कारण बाप्तिस्मा ह्याचेच प्रतीक आहे. आपण प्रार्थना करतो की या पुस्तकातून मिळणारा प्रकाश तुमच्या मनात ही जिज्ञासा निर्माण करेल—की या प्रश्नांची उत्तरं तुम्ही वधस्तंभाच्या रहस्यात शोधली पाहिजेत.

वधस्तंभाचे रहस्य हेच एक असं रहस्य आहे, जे इतर सर्व रहस्यांचा अर्थ उलगडून दाखवते. कालवरीवरून पडणाऱ्या प्रकाशात आपण देवाचे जे गुण पूर्वी भीतीदायक वाटायचे, तेच आता सुंदर आणि आकर्षक वाटू लागतात. त्याची दया, कोमलता, आणि पित्याचं प्रेम—हे सर्व त्याच्या पवित्रतेसह, न्यायासह, आणि सामर्थ्याशी एकरूप झालेलं आपण पाहतो. जेव्हा आपण त्याचं सिंहासन पाहतो—उंच आणि भव्य—तेव्हा त्याच्या स्वभावाच्या कृपापूर्ण झलकांमधून आपण त्याचं खरं रूप पाहतो, आणि "आपला पिता" ही संबोधनाची भावना कधी नव्हे इतकी खोलवर समजते. {GC 652.1}

ख्रिस्ताचे लाल समुद्रातील दफन

मिसरी सैन्याच्या विनाशाचा जयघोष देवाच्या 'नाश करणाऱ्या' स्वभावाचा सर्वात स्पष्ट पुरावा म्हणून केला जातो. अगदी मोशेच्या गीतातही आपल्याला सांगितले आहे की परमेश्वर रणवीर आहे जो आपल्या शत्रूंना तुकड्यांमध्ये चिरडतो.

परमेश्वर रणवीर आहे; याव्हे हे त्याचे नाव. फारोचे रथ व त्याची सेना ही त्याने समुद्रात टाकून दिली आहेत; त्याचे निवडक सरदार तांबड्या समुद्रात बुडाले आहेत. गहिऱ्या जलांनी त्यांना गडप केले आहे; ते दगडाप्रमाणे समुद्राच्या तळाशी गेले आहेत. हे परमेश्वरा, तुझा उजवा हात बळाने प्रतापी झाला आहे; हे परमेश्वरा, तुझा उजवा हात शत्रूला चिरडून टाकतो. (निर्गम १५:३-६)

मग परमेश्वर रणवीर कसा असू शकतो आणि त्याच वेळी त्याचा पुत्र शांतीचा राजकुमार कसा असू शकतो? गोड आणि कडू पाणी एकाच झऱ्यातून वाहू शकते का? देव जीवन आणि मृत्यू यांचे मिश्रण आहे का? त्याच्या चरित्राचे दोन बाजू आहेत काय?

बंधुजनहो, आपले पूर्वज सर्वच मेघाखाली होते आणि समुद्रातून ते सर्व पार गेले; मेघ व समुद्र ह्यांच्या द्वारे मोशेमध्ये त्या सर्वांचा बाप्तिस्मा झाला;(१ करिंथकर १०:१-२)

किंवा आपण जितक्यांनी ख्रिस्त येशूमध्ये बाप्तिस्मा घेतला तितक्यांनी त्याच्या मरणात बाप्तिस्मा घेतला, ह्याविषयी तुम्ही अजाण आहात काय? (रोमकरांस पत्र ६:३)

जर तांबड्या समुद्रातील अनुभव इस्राएलासाठी एक बाप्तिस्मा होता, तर तो ख्रिस्ताच्या मृत्यू आणि पुनरुत्थानाशी संबंध दर्शवतो. तो सैतानाच्या अंतिम विनाशाचाही एक दृष्टिकोन देतो:

म्हणून पाहा, मी तुझ्यावर परकीय लोक आणतो; तुझ्यावर अन्य राष्ट्रांतले उग्र पुरुष आणतो; तुझ्या अकलेच्या सौंदर्यावर ते तलवार उपसतील व तुझे तेज भ्रष्ट करतील. ते तुला गर्तेत उतरवतील; भर समुद्रात वध पावणाऱ्यांच्या मृत्यूसारखा

तुझा मृत्यू होईल. (यहेज्केल २८:७-८)

वधस्तंभाच्या रहस्यामध्ये, तांबड्या समुद्राच्या रहस्याला खरा अर्थ मिळतो. त्याशिवाय आपण फक्त आरशातून अंधुकपणे पाहू शकतो.